

CALVINIST + CONTACT

DUTCH - CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

"...all things must be fulfilled, which were written in the law of Moses, and in the prophets, and in the psalms, concerning me." Luke 24:44

APRIL 14th 1961 - No. 491 - 12 PAGES • P.O. BOX 312, STATION B., HAMILTON, ONT.

16th year of publication
Authorized as Second Class
Mail, Post Office Department,
Ottawa, Ontario.

PRIVATE SCHOLEN

door J. W. F. Uitvlugt

Toen ik verleden jaar schreef over Private Schools in Canada, werd er opgemerkt, "Jammer dat je dat niet in 't Hollands geschreven hebt." Nu, dan nog maar eens over deze scholen in onze moedertaal.

De scholen die wij nu bezig zijn op te richten zijn helemaal niet iets nieuws in dit werelddeel. Het zijn haast dezelfde scholen zoals die oorspronkelijk opgericht werden door de eerste Europeanen die zich in Noord-Amerika neerzetten. En, was op! het zijn ook de scholen waaruit de public school zich langzamerhand ontwikkeld heeft. De private school is dus het "originale" instituut; de public school is het "nieuwe".

Waarom kijken Canadezen dan zo vreemd op als ze horen dat een groepje hollands immigranten weer van plan zijn een "Christelijke School" te openen? De Canadees heeft daar zijn reden voor en wij zullen proberen het geval met zijn ogen te bezien en met zijn verstand te beoordelen.

In de eerste plaats vindt de Canadees het vreemd dat "gewone" mensen nu nog een eigen school willen hebben. Dat is toch véél te duur! Voor "gewone" mensen, wel te verstaan. Canadezen hebben die hoge kosten toch heel netjes omzeild door het Onderwijs op te dragen aan de regering. Zo is het onderwijs geworden tot massaproductie en dat is heel wat goedkoper. En nu komen die "vreemdelingen" hier en beginnen weer met het veel te dure private school systeem? Daar kunnen ze niet bij. Daar moet wel wat achter zitten. En dan is vanzelf de eerste gedachte: Buitenlanders! Immigranten! Niet-Canadezen! Gewone mensen, die om lotsverbetering naar Canada gekomen zijn, en de taal des lands nog niet eens goed kunnen gebruiken! Hun eigen scholen! Dus niet tevree met de public school! Wat willen die vreemdelingen? En dan vinden ze heel gemakkelijk het antwoord, "DUTCH!" Die Hollanders willen Dutch blijven; willen niet Canadees worden!

Vanuit Canadees oogpunt bezien

is die redenering nog zo gek niet. Dan beginnen ze te vragen: "Waarom?" En dan krijgen ze tot antwoord: "Wij willen Christelijk onderwijs en daarom gaan wij Christelijke scholen bouwen." Ja, dan heb je de olie in 't vuur. Verontwaardigd komt dan het wederwoord: "Dus je wilt beweren dat onze public school géén Christelijke school is! ONZE school is dan zeker een Heidense school!"

J. W. F. Uitvlugt

Het antwoord dat vele Canadezen daarop gekregen hebben, vooral in de voorbije jaren, heeft hun liefde en respect voor de Hollandse immigranten niet vergroot. De "gewone Canadees" heeft het heel moeilijk kunnen slikken dat die "grasgroene immigranten" die zich niet eens behoorlijk in de landstaal kunnen uitdrukken, zo maar klaar stonden om de public school te veroordelen als on-christelijk.

De oudste private scholen in Canada waren per sé Christelijke scholen. Net zoals de mensen die ze oprichtten per sé Christenen waren. Die oude pioniers waren voor 't merendeel Anglicaans,

Presbyteriaans en Wesleyaans Methodist. Die maakten ernst met hun geloof en het waren juist die Christenen die het eerst en het sterkst de behoefte gevoelden dat hun kinderen onderwezen zouden worden. Daar ligt de oorsprong van de Canadese private school. En het spreekt vanzelf dat de scholen die er opgericht werden "Christelijke" scholen waren. En de onderwijzers die onderwijs gaven moesten Christenen zijn. En dus het onderwijs dat gegeven werd was Christelijk onderwijs. Dat was allemaal zo vanzelfsprekend, zo natuurlijk dat men er niet eens aan dacht om te zeggen: "Dit is nu een Christelijke School, en hier geven we Christelijk Onderwijs." De bijnaam "Christelijk" was in die tijd totaal overbodig. Is het vroeger in Nederland niet precies zo geweest? De naam "Christelijke" school kwam pas in gebruik toen de openbare school zich ontwikkelde tot een niet-christelijke school.

Nu beleven we het in deze dagen dat er weer vurig gedebatteerd wordt over godsdienstonderwijs op de openbare scholen. Veel Canadezen zijn overtuigd dat het er niet zonder kan. Veel anderen zijn even sterk van mening dat er voor godsdienst en onderwijs daarin geen plaats is in de openbare scholen. Ik ga daarop nu niet in. Ik geloof dat we het op dat punt wel tamelijk eens zijn. Dit stukje gaat over de private scholen in dit land en daar willen we ons dus bij bepalen.

De private school heeft dus het oudste bestaansrecht en heeft dat nog niet verloren. Zoals gezegd werden ze opgericht door groepen kerk-mensen. Het doel was duidelijk omschreven, nl. om jonge mensen op te voeden en op te leiden tot intelligente lidmaten van staat en kerk; tot Christen burgers. Nu is dat in grote lijnen nog het hoofddoel van die private scholen. Toch is er verandering gekomen.

De private scholen adverteren. Ze bieden hun waren aan. In die advertenties wordt gewoonlijk op de voorgrond gesteld dat de school op een hoog academisch peil staat, en dat karakterontwikkeling sterk de klemtoon heeft. Dit zijn geen ijdele beweringen. Dit is inderdaad het streven van de private scholen, elk op zijn eigen manier. Het is

dan ook niet te verwonderen dat veel van de leidende figuren in Canada hun opleiding aan zulke scholen genoten hebben.

Nu is het zo dat deze scholen nogal exclusief zijn. Ze nemen maar niet iedereen als student. In de eerste plaats kost het een aardig sommetje om je zoon of dochter naar zo'n school te sturen. Gewoonlijk zijn het kostscholen voor jongelui van de hogere stand. Maar geld alleen opent de deur niet tot toelating. De meeste private scholen beginnen met de 4de of de 7de klas. De leerlingen die toegelaten worden moeten bewijs kunnen overleggen dat ze verstan-

delijk goed bedeed zijn. De klassen zijn klein, vergeleken bij de openbare school; 10, tot hoogstens 20 leerlingen per klas. Hoe kleiner de klas, hoe duurder het onderwijs, vanzelf. Maar ook, hoe beter, want daar heeft de onderwijzer gelegenheid om met elk van zijn leerlingen individueel te werken. Daar is gelegenheid tot scherp toezicht en handhaving van goede orde. De leerling die "tegenvalt" kan er gewoon niet blijven. Wat een schande als je van zo'n school naar huis gestuurd wordt met de boodschap: "We willen je missen." Daar is elke dag ruimschoots

(Vervolg op pag. 2)

EEN VERKIEZINGS - VOORPROEFJE

In Juni a.s. zal het Canadese volk een voorlopige indruk krijgen van de populariteit van zijn regering. Verwacht wordt dat in die maand verkiezingen zullen worden gehouden voor de vier vacatures in het House of Commons. Momenteel telt het Huis 265 leden, n.l. 202 Conservatieven, 50 Liberalen, 8 leden van de C.C.F. en 1 lid van de "New Party", plus dan de vier vacatures. Deze vacante plaatsen waren voorheen bezet door de Conservatieven, maar nu moet worden afgewacht of opnieuw conservatieve hiervoor gekozen zullen worden.

Men mag verwachten dat zowel de Conservatieven als de Liberalen de verkiezingen in Juni zullen gebruiken als een test voor de eerstkomende federale verkiezingen, die in het einde van het volgende jaar of in begin 1963 verwacht worden.

De minister President heeft te kennen gegeven dat de volgende verkiezingen zich voornamelijk zullen toespitsen op de vraag of de kiezers de voorkeur geven aan het vrije initiatief of aan verdere socialisering.

Mr. Diefenbaker was zo voorzichtig om geen aanduiding te geven omtrent de datum voor de volgende verkiezingen, doch zijn "officiëren" hebben in de Conservative Party rally duidelijk laten blijken, dat deze niet lang meer kan uitblijven en dat de Conservatieve organisatie spoedig op volle

kracht zal werken, klaar voor de test.

Andere punten op het Conservatieve verkiezingsprogramma zijn:

(1) Bescherming van de lichte industriële bedrijven en een "Buy Canadian", in tegenstelling tot het Liberale ideaal van vrije handel en het voorstel van een Atlantische Vrije Handelsgemeenschap.

(2) Canadese bevordering van ontwapening en tegelijkertijd aanvaarding van nucleair wapen voor defensie, indien ontwapening niet mogelijk blijkt, alsmede ononderbroken deelname aan NATO en NORAD.

(3) Steun voor het begrotings-tekort zolang als dit nodig is om de recessie het hoofd te bieden en meer werkgelegenheid te scheppen.

(4) Bevordering van ziekteverzekering en een aanvullende pensioenregeling.

(5) Een bescherming van de rechten van de mens zoals de Minister President daarvan uiting gaf in de Commonwealth kwestie met Zuid-Afrika en in zijn "Bill of Rights".

(6) Weerlegging van de C.C.F. en de Liberal Party in hun houding tegenover de Conservatieven.

De Minister President heeft vooral de tegenstelling van vrij initiatief en socialisme beklemtoond. Hij beweerde dat de Liberalen in hun laatste rally in Januari zover naar links zijn overgegaan, dat velen van hun eigen kiezers het niet meer begrijpen konden. Hij meende dat de zwenking naar links de strijd heeft gericht op de vraag of Canada bij het systeem van het vrije initiatief zal blijven.

Zowel de Liberale leider, Mr. L. B. Pearson, als die van de C.C.F., Mr. Hazen Argue, zijn blijkbaar bereid om de Conservatieven van antwoord te dienen op deze punten. Mr. Pearson heeft reeds verklaard dat de leider der Conservatieven blijkbaar sterk veranderd is sinds October 1959, toen Mr. Diefenbaker de banken in Canada aanviel en hen de schuld gaf voor de geldschaarste.

Mr. Argue meende dat de Minister President tracht de aandacht van het publiek af te leiden van het falen der regering om het werkloosheidsprobleem op te lossen. (MacDuff Ottawa Report)

GEESTRIJK VOCHT IN HET PARLEMENT

Naar wij vernemen is de ernst in het parlement onlangs verbroken toen een aantal leden van de Conservatieve Partij een glas "water" lieten brengen naar een spreker van de Oppositie. In plaats van water was het glas echter met jenever gevuld.

De spreker, natuurlijk in de waan dat het water was, waardeerde dit gebaar en nam een grote teug, die het glas half ledigde, tot groot vermaak natuurlijk van de uitvinders van deze grap. Maar het gevolg was iets anders dan verwacht werd. De Conservatieven meenden, dat de spreker zo ontvuld zou zijn, dat hij zijn speech wel zou afbreken. Maar deze was zeer "liberaal"; met een beetje zuur glimlach ging hij onverstoord door en sprak nog twintig minuten langer!

DE LEDEN VAN CANADA'S NATIONAL PRODUCTIVITY COUNCIL, een onlangs opgerichte groep, die plannen zal opstellen om te trachten de productiviteit in de Canadese industrie op te voeren door nauwere samenwerking tussen directie en arbeiders, vergaderden voor de eerste keer in Ottawa om het toekomstige programma van de Council vast te stellen. De Council heeft 25 leden van alle takken van de Canadese industrie. Onlangs kwamen deze leden van de Council samen met ministers van de federale regering te Ottawa om de problemen van directie en arbeiders te bespreken. Van links naar rechts ziet men: E. P. Taylor, president van de Argus Corp. van Toronto; N. R. Crump, president van de Canadian Pacific Railway; Hon. George Hees, Minister van Handel en Nijverheid; George De Young, president van Atlas Steels Ltd., die de voorzitter van de Council is; Hon. Michael Starr, Minister van Arbeid; Claude Jodoin, president van het Canadian Labour Congress.

(CP Wirephoto)

Een Nieuw Hoofdstuk

VOOR DE CHRISTIAN REF. CHURCHES VAN GROOT-EDMONTON

OP PASEN 1961 — dag, waar- die deze vijand overwon. Dood is op de christenheid over heel de wereld de glorieuze overwinning van haar Heer op de dood viert — begon voor de Christian Reformed Churches van groot-Edmonton een nieuw hoofdstuk. Zij sloegen een bladzijde om in hun historie: een speciale evangelisatie-predikant werd geïnstalleerd om in de toekomst de verbreiding van deze blijde boodschap met meer kracht ter hand te kunnen nemen.

De avond van Paas-zondag zag de vijf kerken "eendrachtiglijk bijeen" tijdens een gecombineerde dienst in het mooie Jubilee-Auditorium. Rev. Marten Vrieze, overgekomen van Calgary, werd daar bevestigd in een ceremonie, waaraan alle predikanten van Edmonton deelnamen. De leiding van het eerste gedeelte van de dienst berustte bij Rev. B. Nederlof, die ook de eigenlijke installatie verrichtte.

Rev. L. Tamminga ging voor in gebed. Rev. Van Kooten, in zijn introductie van de nieuwe predikant, legde er de nadruk op, dat evangeliseren is: het brengen van een goede tijding. "We mogen ons licht niet verstopen onder een korenmaat," Rev. Boelkins gaf de predikant de raad om bij zijn moeilijk werk niet zozeer te zoeken de goedkeuring der mensen, maar bovenal de goedkeuring van God. En Rev. Nonnekes, in zijn opdracht aan de gemeente, herinnerde eraan, dat de Here Jezus met ontferming bewogen was bij het zien van de schare. "Ontvangt Rev. Vrieze als iemand, die u zal uitzenden als arbeiders in de oogst van onze Heer!"

Rev. M. Vrieze

Nadat hem was toegezongen het gezang "Far and near the fields are teeming with the waves of ripened grain", deed Rev. Vrieze zijn intrede met een preek over 1 Cor. 2:9, "Wat het oog niet heeft gezien en het oor niet heeft gehoord en in het hart van de mens niet is opgekomen, dat heeft God bereid voor wie Hem liefhebben."

In zijn preek, die geheel afgestemd was op het feest van Pasen, stelde de predikant aan zijn gehoor de vraag: Wat is er eigenlijk veranderd door de opstanding van Jezus? Voor wie slechts naar de buitenkant kijkt, niets, want het lijkt of nog immer de dood regeert. De zondeval liet een vreselijke leegte na in het bestaan van de mens, hij had God verlaten. Sindsdien is hij wanhopig bezig om die leegte te vullen. Alle mogelijke middelen worden daarvoor aangewend en intussen is hij bezig de zonde van het paradijs steeds opnieuw te herhalen. Zo te zien is koning Dood dus nog oppermachtig. Maar daar is de geweldige verrassing, die geen mens had kunnen bedenken, ons door God bereid: Hij zond Zijn eigen Zoon,

die deze vijand overwon. Dood is dood, maar Jezus leeft! Allen, die in Hem geloven, hebben de taak om deze tijding uit te dragen als herauten en getuigen van hun Heer.

Voor de dienst in het Jubilee-Auditorium werden ca. 200 uitnodigingen verzonden naar buitenkerkelijke gezinnen. Medewerking werd verleend door het Hallelujah-koor en een gehouden beker-collecte was geheel bestemd voor het evangelisatie-werk.

De Komst van Mr. Vrieze betekent — om met Rev. Nederlof te spreken — "de kroon op jaren van voorbereiding". Wel hadden in de achterliggende jaren de kerken reeds pogingen gedaan om naar buiten uit te treden. Er bestonden enkele evangelisatie-commissies, die voor de verspreiding van tractaten zorgden en af en toe de hospitalen bezochten. Voorts werden 's zomers Vacation Bible Schools georganiseerd en werden, met succes, een paar Zondagsscholen opgericht voor buitenkerkelijke kinderen. Maar over het geheel genomen, liep het evangelisatiewerk stroef door gebrek aan centrale leiding en goede voorlichting.

De Maranatha-kerk van Beverly nam toen het initiatief en verzocht Classis Noord Alberta om steun bij de aanvraag voor een Home Missionary. Door de Synode 1960 werd dit verzoek goedgekeurd en een subsidie toegezegd, (aflopend over de jaren) te beginnen met \$6000.— voor het eerste jaar. De vijf kerken besloten, dat Third Church voor het beroepswerk zou zorgdragen en al bij het tweede beroep kreeg men een bevestigend antwoord. De leider van het evangelisatiewerk in groot-Edmonton was gevonden.

In deze stad zijn alleen al ca. 4000 personen van Nederlandse oorsprong, die niet tot een kerk behoren. Dit feit is wel niet de voornaamste reden, waarom de Chr. Reformed Churches hier een evangelisatie-predikant beroepen hebben, want zij willen mensen van alle nationaliteiten aantrekken. Echter valt het licht te begrijpen, dat zij bij het beroepswerk hebben uitgezien naar iemand, die tweetalig was, daar zij de verantwoordelijkheid voor deze groep uiteraard sterk voelen.

De taak van Rev. Vrieze is een tweeledige: 1) De leden der kerk tot activiteit te wekken, te doorringen van de noodzaak van evangelisatie, en hen, die zich beschikbaar stellen, daarvoor op te leiden. 2) Hij zal trachten buitenkerkelijken te bereiken met alle middelen, die hem ten dienste staan, assisteren bij het Back to God Hour opvolgwerk, aan hen, die geïnteresseerd zijn, catechetisch onderwijs geven etc. De wijze,

Private Scholen

(Vervolg van pag. 1)

tijd voor lichamelijke oefeningen, en meest weer onder scherp toezicht. Er is een zekere periode per dag voor vrije ontspanning. In de avond is er weer een paar uur studie onder het wakende en leidende oog van leraren. Geen wonder dat deze scholen een uitstekende reputatie hebben verworven. En hun best doen die te houden.

Het schoolegeld dat de leerlingen betalen kan echter niet alles bekostigen. Waar komt het geld dan vandaan? Niet van de regering. Ik ben bezig dit nader te onderzoeken, maar ik kan dit wel al zeggen, dat het uit verschillende bronnen komt. Om te beginnen stond de Kerk er achter om het zaakje aan de gang te krijgen. Ik denk dat vele scholen nog financiële geholpen worden door zekere kerken. Verder zijn er rijke mensen die om de

een of andere reden belang stellen in het welzijn van de school en die belangrijke sommen bijdragen. Dan zijn er zekere ondernemingen in handel en/of industrie die er belang in stellen de school te helpen. En dan zijn er de zgn. "Old Boys", oftewel oud-leerlingen die met liefde terugdenken aan hun jonge jaren toen ze studenten waren en die nu, in goede posities en welgesteld, de school gedenken met giften en legaten.

Nu, wat gaat ons dit alles aan? Nogal wat, dunkt mij.

Ik geloof dat wij meer naar het voorbeeld van de private scholen moeten zien, dan naar de openbare scholen. Ik meen dat wij moeten streven om onze scholen in te richten naar het model van de private scholen. Ik denk dat wij meer contact moeten zoeken met deze private scholen en dat wij van hun geschiedenis kunnen leren. Als wij financiële steun nodig hebben dan moeten we die niet zoeken te krijgen van de regering, die al moeite genoeg heeft geld bij elkaar te trommelen voor de staatsscholen. Wij moeten onze hulp verwachten van hen die er belang in stellen dat het goed zal gaan met onze private scholen. Hoe verdienstelijker wij ons met onze scholen kunnen maken, hoe meer kans er is dat er belangstellenden zijn die ons willen helpen.

Maar bij dit streven moeten we er voor zorgen dat het beheer van de scholen in onze handen blijft. Geen compromis met ons hoog beginsel.

WHITE ELECTRIC
34 Talbot Street — Telef. 289
AYLMER, Ont.

Radio's, Koelkasten, Fornozen,
Wasmachines, Lampen
Alle reparaties — Inruilen

Mr. BERNARD ZIJLSTRA, at present studying Law at the University of Michigan, will be our guest speaker:

"PRINCIPLE and PRACTICE"

A warm welcome is extended to everyone interested in the cause of the Christian Labour movement.

DO NOT MISS THIS DAY OF INSPIRATION AND
CHRSTIAN FELLOWSHIP

Come to the Annual

C.L.A.C. CONVENTION

Saturday, April 22

SNELGROVE, ONTARIO

Morning and afternoon sessions at "Snelgrove Community Hall". Just North of Brampton on Highway 10.

Een Zuid-Afrikaanse Calvinist over de Commonwealth-Zaak

De voorzitter van de Afrikaanse Calvinistische Beweging, Prof. D. J. Van Rooy, van Potchefstroom heeft een antwoord geformuleerd op de vraag hoe de Calvinisten in Zuid-Afrika het uittreden van hun land uit de Commonwealth zien.

Volgens African Express zei Prof. Van Rooy:

"Eerstens dan is ons oortuig dat sy Ed. die Eerste Minister sy aansoek om voortgesette lidmaatskap van die Statebond met 'n volle besef van sy groot verantwoordelijkheid, namens sy volk gaan doen. Suid-Afrika is nie blind vir die voordele wat veral in die huidige tydsgewrig aan so 'n bondgenootskap van volke verbind is nie. S.A. het dan ook nooit die isolasie gesoek nie."

Teenoor S.A. het die vergadering van die Eerste Ministers die houding van 'n regbank aangeneem wat Eerste Minister Verwoerd in 'n staat van beskuldiging gestel het. Hy moes eers skuld erken en verbetering belowe, anders . . . 'n Mens kan wel vra wat van die vroeëre vrije assosiasie van vrye volke geword het."

Teenoor die felle en aankoudende aanvalle van sy kollegas het Dr. Verwoerd 'n waardige houding aangeneem. Hy kon dit doen want hy het in daardie gemengde geselskap met 'n goeie saak en 'n reïne gewete verskyn. Hy het geen gunste gaan vra nie en daar was geen goeie rede waarom hy hom aan voorwaardes moes gaan onderwerp nie. Hij het die enigste weg gevolg wat hy met eerbaarheid kon volg, nl. om namens Suid-Afrika die aansoek om voortgesette lidmaatskap terug te trek.

So sal Suid-Afrika dan vanaf 31 Mei a.s. 'n Republiek buite die Statebond wees. Dit aanvaar die Afrikaner-Calvinis as 'n beskikking van God. Hy glo vas, nou sterker as ooit, dat die Suid-Afrikaanse volk hier geplant is met 'n roeping, nl. om die lig van die Evangelie in Donker Afrika te versprei. Hy glo vas dat hy hom as 'n blanke volk hier moet handhaaf om sodoende sy roeping blywens te kan opvolg. Hy sien in die vy-

andigheid van ander volke, sowel blank as nieblank, bewuste en/of onbewuste aanvalle teen wat hy as essensieel vir sy roepingsvervulling beskou.

Ons sal ook weer ons ware vriende leer ken. En van hulle is daar baie meer as wat die officiële instanties oralvandaar met hulle houding sou wil te kenne gee. Eerstens waardeer ons die optrede van daardie simpatieke minderheid onder die vergaderde Eerste Ministers self. Tweedens besef ons dat die Kanadese Eerste Minister seker nie deur sy otrede die gevoelens van alle seksies van die bevolking van Kanada vertolk het nie. Ook weet ons dat Nederland, Vlaandere, Frankrijk, Wes-Duitsland en ander westerse lande menige vriend van Suid-Afrika bevat. Bowel vertrou ons dat ons Calvinistiese medegelowiges oor die hele wêreld in hierdie tydsgewrig geen haastige ongunstige oordeel oor Suid-Afrika gaan vorm nie; maar liever aanvaar het deur in die Suidpunt van stormgeteisterde Afrika 'n helder liggie aan die brand gehou word. In die vaste oortuiging dat die liggie alle storms sal weerstaan omdat dit van Bo gegee is, sê die Afrikaanse volk saam met sy groot Afrikaanse digter — Totius:

"EK LEEF EN SAL LEEF,
MY DOODKRY IS MIN".

GAAT U VERHUIZEN?

U behoeft geen risiko te nemen als u een verhuizer kiest. Alle verhuizers zijn NIET hetzelfde.

Neem een

United Van Lines

"Quality Move"

Dat is veilig, prettig en zonder zorgen. Telefooneer ons om een begroting.

FIDELITY

VAN & STORAGE
LIMITED

Peter Van Dijk, Hamilton
Bus. JA 7-9256
Res. JA 8-5333

CALVINIST-CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Phone LI 5-4636 and LI 5-4023

Calvinist-Contact is published Friday every week.

Closing date: Saturday before date of issue.

Subscription price: \$4.00 per year.

Published by Guardian Publishing Co. Ltd., Hamilton, Ont., on behalf of the Calvinist-Contact Publishing Association.

Executive Committee: Rev. Jac. Geuzebroek (President), Rev. A. H. Venema (Secretary), Rev. J. Van Harmelen, and D. Farenhorst. In charge of editorial matters: D. Farenhorst.

Associate Editors: Rev. A. De Jager, Rev. F. Guillaume, Rev. K. Hart, Dave Valstar, Rev. H. Van Andel, Rev. T. C. Van Kooten.

Department Editors: Rev. J. Ehlers, Rev. D. N. Habermehl, Mrs. T. Van Ameyde, Rita Van Westenbrugge, Mrs. A. Wagenaar.

Contributors: A. Bisschop, C. Bijlenga, Mevr. J. M. De Groot-Vreugdenhil (The Netherlands), Rev. J. De Jong, Rev. A. B. C. Hofland, W. C. Homburg, Rev. N. B. Knoppers, Rev. Dr. R. Kooistra,

Rev. H. W. Kroeze, Rev. J. Kuntz, Rev. J. Overduin, Rev. A. Persenaire, Dr. L. Praamsma, Wm. R. Rang, Rev. A. W. Schaafsma, Rev. D. J. Scholten, Prof. Mr. L. W. G. Scholten (The Netherlands), Rev. Dr. P. Schrottenboer, Rev. Dr. G. J. Spykman, Rev. L. Tamminga, J. W. F. Uitvlugt, Rev. A. J. J. Vanden Pol, Mr. J. VanderVliet, Mr. D. Van Leeuwen, C.P.A., Rev. H. A. Venema, Mr. L. Verbeek, A. Verdun, P.Eng., Rev. J. Vriend, Rev. M. Vrieze, and others.

KOOPS TRAVEL SERVICE

HET GROOTSTE NEDERLANDSE REISBUREAU IN CANADA

Waar U ook woont in Canada, de beste service voor Uw reis naar Holland, per boot of vliegtuig, krijgt U van ons.

En . . . wij zijn niet verder dan Uw dichtstbijzijnde mailbox.

BOX 307 - 543 BRANT STREET - BURLINGTON

Open Maandag tot Vrijdag tot 9 uur, Zaterdags tot 6 uur.

Telefoon Burlington: NE 4-1813; Toronto Walnut 2-6413.

Voor spoedgevallen 's nachts en Zondags: NELSON 4-8464.

NIEUWE WIJN IN NIEUWE VATEN

Hoe zou het komen, dat onder christenen de opdracht tot evangelieverkondiging vrij sterk leeft, maar dat de cultuuropdracht nog steeds geen vaste vorm of omschrijving heeft kunnen vinden?

Dat was de vraag waarin wij in ons vorig nummer zijn blijven steken. Wij meenden dat cultuur vaak ten onrechte wordt gezien als iets dat los staat van onze redding in de Heiland, terwijl het ons inziens juist een gevolg van onze verlossing moet zijn. De Heiland heeft ons gewaarschuwd toen Hij ons het voorbeeld gaf van de nieuwe lap op het oude kleed. Dat houdt niet, maar dat gaat scheuren. Christelijke cultuur kan alleen maar voortkomen uit een christelijk leven. Als men nieuwe wijn heeft, dan moet men nieuwe lederen zakken hebben.

Daarmee is echter nog geen antwoord gegeven op de vraag, waarom de cultuuropdracht zo weinig gestalte voor ons heeft gekregen. Mr. Van Vliet, wiens brief wij in ons vorig nummer afdrukten, houdt de deur open voor de mogelijkheid, dat de Heilige Geest niet wenst dat de gelovigen een afzonderlijke cultuur zouden ontwikkelen in deze wereld.

In ons vorig artikel hebben wij reeds gezegd, dat wij dit moeilijk kunnen aannemen. Van alle streken der wereld verzamelt Christus Zijn Kerk, die Hij als nieuwe mensheid gered heeft en als wedergeborenen weer doel en bestemming geeft in God. Dat is iets wat wij iedere Zondag opnieuw horen prediken, maar het kan misschien toch geen kwaad dat wij ons weer eens opnieuw rekenschap geven van de inhoud van deze woorden.

Als wij er goed bij nadenken, is het al moeilijk om te geloven, dat al onze zonden ons vergeven zijn en dat wij voor eeuwig gered zijn. Als ik zie wat ik nog dagelijks doe, als ik eerlijk naga waar mijn verlangens naar uitgaan, als ik al mijn aspiraties tot op de bodem onderzoek, als ik al mijn woorden en gedachten ontleed, dan durf ik haast niet te geloven, dat dit allemaal vergeven, verzoend is. Het is erg moeilijk om dit altijd en onder alle omstandigheden echt te geloven. Maar toch moet het.

Nog moeilijker is het te geloven, dat in dit nieuwe leven alles voor God is. Dat Hij mij nu gered heeft om Hem te dienen. Dat ik met mijn mede-gelovigen geroepen ben de taak van de nieuwe mens-

heid op te nemen. Dat ik met mijn mede-gelovigen weer mag en moet zijn: kroon en onderkoning van de gehele schepping onder ons Hoofd Jezus Christus, en dat ik daarmee vandaag bezig moet zijn (cultuur).

En het is daarom zo moeilijk, omdat de strijd tussen de oude en de nieuwe mens zo hevig is. Want wat we zien als onze roeping, wat we zo graag zouden willen als nieuw-geborenen, het goede wat we willen, dat doen we niet, maar het kwade wat wij niet willen.

Zou dit de oorzaak kunnen zijn dat we nog zo weinig van die christelijke cultuur zien? In mijn culturele werk moet God het centrum zijn (maar ik wil dat alles om mezelf draait) en moet ik een sterke liefde hebben voor mijn medemens (maar ik houd zoveel van mezelf, ik ben zo ego-centrisch).

Vergeving van zonden willen we wel ontvangen, graag zelfs. In de gedachte dat mijn zonden mij vergeven zijn kan ik nog aardig egoïstisch zijn. En de belofte om naar de hemel te gaan, wil ik wel geloven, want ook daarin kan eigen lijfsbehoud een rol spelen. Maar alles, alles geven en wijden aan en ontwikkelen voor God, ontnemt mij alle zelfzucht.

Wij geloven niet dat we het te sterk zeggen, wanneer wij beweren dat christelijke cultuur het moeilijkste is, wat hier op aarde bestaat. Maar dat mag ons niet verhinderen er naar te blijven streven en elkaar daarbij te helpen.

Het vreemde is dat de mensen, die het nieuwe leven in Christus niet kennen, er zich over verbazen, dat er van die christelijke cultuur niets gezien wordt. Sterker, dat er zelfs van een christelijke invloed op de cultuur niet eens gesproken kan worden. Wanneer dit openlijk wordt geschreven, mag ons dit toch wel tot nadenken stemmen. De wereld verwacht iets van ons, maar ze ziet niets van ons! En als Mr. Van Vliet zegt, dat "it is more than a question of getting some unrest with the fact of lacking impact in the cultural field", dan zijn wij geneigd te zeggen: waren we met z'n allen maar zover, dat er "unrest" te bespeuren viel!

Wij vrezen dat niet alle punten in Mr. Van Vliet's brief hier besproken kunnen worden, hoe interessant deze overigens ook zijn. Maar één punt willen we niet laten liggen en dat is de vraag: "Do you mean that there is no cultural mandate beyond christianity or that the christian's cultural mandate does not fit into the mandate of the rest of mankind?"

Wat Mr. Van Vliet hier op onze tafel legt, is voorwaar geen kleinigheid. Daar zou hij eigenlijk mee moeten gaan naar een christen-filosof. Maar wij erkennen, dat wij tot deze vraag aanleiding hebben gegeven en in ons vorig nummer hebben wij beloofd ons nu eens niet op anderen te beroepen, teneinde de gedachte aan copiëring weg te nemen. Wij moeten deze handschoen dus wel opnemen.

Allereerst geloven wij niet aan tweeërlei mandaat, evenmin als aan tweeërlei moraal. Er is niet een mandaat voor de Christen en een ander mandaat voor de rest van de mensheid.

Er is daarom voor ons besef maar één culturele opdracht. Betekent dit nu dat een niet-gelovige geen cultuur kan beoefenen? Indien wij antwoorden zouden: inderdaad, een niet-gelovige kan geen cultuur beoefenen, dan klinkt dat natuurlijk verbaasd arrogant en in strijd met de werkelijkheid die wij om ons heen zien. Men moet ons nu echter niet misverstaan. Wij spreken bij voorbeeld ook over de ware-religie in tegenstelling met de vele religies, die met de dienst aan de drie-enige God niets gemeen hebben. In die zin zouden wij eveneens willen spreken van de ware-cultuur. Er wordt cultuur beoefend door niet-gelovigen. Het zou dwaasheid zijn dit te ontkennen. Maar in de eerste plaats is deze cultuur alleen mogelijk door het werk van onze Heiland, of deze mensen dit nu erkennen of niet. Maar verder wil beoefening van cultuur nog niet zeggen, dat de mensen die dit doen, God daarin beoelenden. Dat doet een niet-gelovige zeker niet. Wij zouden niet eens durven beweren, dat een christen dat altijd doet. Maar dit is nu juist het wezen van de zonde, dat wij de gaven en mogelijkheden die God ons gegeven heeft, niet aanwenden voor God maar voor onszelf. Wij zijn verkeerd gericht. Wij gebruiken van nature al Gods gaven in precies de tegenovergestelde richting, als waarvoor God ze bedoeld heeft. Bekering is dan ook om-keering, zodat ons leven en onze levensuitingen weer op God gericht zijn.

Zo zien wij tevens de cultuur. Vruucht van Christus werk is dat wij onze cultuur weer op God kunnen richten (en willen richten) en er Hem in willen dienen.

Maar nu die cultuur van niet-christenen. Wij geven dadelijk toe, dat het niet altijd gemakkelijk te zien is, dat heel het leven, ook de niet-christelijke cultuur, vrucht is van Christus' verlossingswerk. Maar daarom is het wel zo! Mensen, die niet in de Heiland geloven, leven daarom wel van de genade van de Heiland. Hoe zouden ze anders kunnen leven?

Het is vaak beschamend wanneer wij zien, dat niet gelovigen meer aandacht aan cultuur besteden dan Christenen. We zouden bijna zeggen, dat niet-gelovigen vaak cultuur-mogelijkheden beter benutten dan christenen. Maar dit betekent niet, dat de cultuuropdracht of het cultuur mandaat voor een ongelovige anders is dan voor een christen.

Is het niet erg, dat Christus door Zijn lijden en opstanding cultuur weer mogelijk heeft gemaakt en dat niettemin die cultuur niet aan God wordt opgedragen? Ja, dat is erg. Maar is het niet nog erger, dat Christenen, mensen dus die geloven, niet meer christelijk, dat is "God-centered" denken, wanneer het over cultuur gaat? Wij spreken in het algemeen en adresseren ons nu even niet tot Mr. Van Vliet. Wij zeggen niet dat onze correspondent zo denkt, maar wij doelen op de meer algemene gedachtegang, ook in calvinistische kringen. Maar is het daarom niet een dringende taak voor ons allen, dat wij elkaar helpen in de uitvoering van onze culturele opdracht?

Soms zijn we inderdaad bang, dat wij trachten een nieuwe lap op het oude kleed te zetten. Wij nemen veelal het leven zoals het is en trachten daaraan wat christelijkheid toe te voegen. Maar laten wij goed weten wat te doen. Niet alleen dat dit niet werkt, maar de scheur wordt groter. In plaats van verbeteren maken we het slechter. Nieuwe wijn, zegt Jezus, moet je niet weer in oude lederen zakken doen, maar als je nieuwe wijn hebt, dan moet je die in nieuwe zakken doen.

Mr. Van Vliet behoeft niet bevreesd te zijn dat Calvinist-Contact zou schromen daarin dienstbaar te zijn. Ons blad kan maar een zeer kleine rol spelen, maar het zou reden geven voor veel dankbaarheid indien het daarin enigszins tot hulp zou kunnen blijken te zijn.

D. F.

Hoe de bezige handen van de drukke jongens zich vrij kunnen ontplooiën en bekwamen.

HET DOEL VAN HET CALVINIST CADET CORPS

Uit mijn laatste gemeente in Nederland herinner ik me een paar jongens, die op een avond na de Catechisatie bij mij kwamen klaarblijkelijk met de bedoeling iets te vragen dat voor hen van groot gewicht was. "Wel," zei ik, "wat is er aan de hand? Vertel het me maar." "We wouden u eens vragen of we niet naar het Evangelisatieclubje mogen", luidde het antwoord.

Wat was de reden van dit verzoek? We hadden, zo moet u weten, een knapenvergadering — een tamelijk goede — maar ook het evangelisatie clubwerk met een program voor jongens in de pre-teens and early-teens, jongens van 10 — 16 jaar. Het ouderwetse woord "knapenvergadering" moet indertijd wel met zorg gekozen zijn. Het geeft de bedoeling van die beweging namelijk goed weer.

Het zijn de ouders, die door middel van een aantal leiders, de knapen vergaderen en hen bezig houden met inleidingen en enkele andere activiteiten om hen op deze wijze op te leiden tot het lidmaatschap van een J.V. Er is op zichzelf veel goeds te zeggen van de oude knapenvergadering. Er was de visie op het grote leven in de beweging van geboren uit het verlangen de jongens beter het Woord Gods en de geschiedenis van de kerk zowel als van het vaderland te leren kennen. Of de beweging in alle opzichten aan het doel beantwoordde, hing veel van de plaatselijke situatie en met name van de leiders af. Maar er was één bezwaar, dat zowel door de leiders als door de jongens telkens weer werd gevoeld. De beweging was eenzijdig ingesteld op de intellectuele vorming van de jongeren. Er was geen activiteit voor de handen en dat is een groot gemis voor jongens, die op die leeftijd met hun overlopende energie verlegen zitten. Mede daardoor kwam het misschien ook, dat op vele plaatsen de knapenvergaderingen niet altijd een zeer ordelijk verloop hadden en dat voor veel leiders dit een moeilijk uur was, omdat zij niet opgewassen bleken tegen de baldadigheid van onze tot lichamelijke volwassenheid rijpende jongens. Hiermee hing een tweede bezwaar nauw samen, namelijk, dat de vergadering de jongens te veel passief "vergaderde en leidde". De jongens zelf hadden zo niet het gevoel, dat deze club iets van hen zelf was. Er was een gebrek aan symboliek in de beweging en daarom was er ook een geringe verantwoordelijkheid. Zo kwam het, dat het uurtje van de knapenvergadering veel leek op een ander uur van instructie niet te zeer verschillend van een lesuur op school of op de catechisatie. Nu moet hierbij vermeld worden, dat het blad dat aan de knapen gegeven werd als hun eigen blad, hoewel vrijwel uitsluitend door ouderen geschreven, vele uitstekende kwaliteit bezat. Ook de schetsen voor inleidingen waren dikwijls zeer verantwoord.

Maar naarmate het Evangelisatiewerk zich ontwikkelde kwamen er meer en meer gemeenten waar men ook een vorm van jeugdwerk voor buitenkerkelijken organiseerde, dat veel sterker sprak tot de verbeelding van de jongens en meisjes. In Rotterdam was er het werk met als symbolen de rivierschepen in verschillende groottes, zoals de jollen en de sleepboten, speciaal voor de massa-jeugd, in Amsterdam begon men met "Zonnebloem-club", in Rotterdam-Delfshaven met "Klimopclubs" voor meisjes en met "Kruisridders" voor jongens. Deze vormen van jeugdwerk hebben een heel systeem van symboliek en ceremonies. Halsdoekjes worden gedragen, na-

Een Counselor leidt de dagsluiting

dat men ze eerst "verdiend" heeft, men klimt op door verschillende prestaties, de opening geschiedt volgens een bepaald ritueel, men noemt elkaar en de leiders met symbolische namen, de installatie van een clublid is een gebeurtenis die een felicitatie waard is, de club-wet heeft groot gezag en dient te worden nageleefd als een min of meer geheime code, er is een aantal activiteiten, die niet direct tot het onderwijs in de Bijbelse geschiedenis zijn terug te voeren, maar waarin de bezige handen van de drukke jongeren zich vrij kunnen ontplooiën en bekwamen, zoals handenarbeid, bloemenkweken, tafeldekken en baby-verzorging (voor meisjes), E.H. B.O.-werk, kamperen en natuur-onderzoek.

U begrijpt nu wel, waarom die jongens uit Den Haag met hun verzoek kwamen om naar de evangelisatie-club te mogen in plaats van naar de knapenvergadering. We kwamen in Nederland op een gegeven tijdstip tot het punt waarop het bleek dat ons werk voor de "eigen" jeugd niet meer kon concurreren met dat voor de buitenkerkelijke jongens en meisjes. Voor zover ik weet, heeft men thans in Nederland de schade weer ingehaald.

Maar uit het bovenstaande kan het ons ook in Canada duidelijk zijn geworden, dat er bij onze jongens en meisjes van 10 tot 16 jaar een sterke behoefte bestaat aan een vorm van jeugdwerk, die niet alleen een beroep doet op hun verstandelijke vermogens, maar hen ook zinrijk aan het werk zet en hen inspireert met de verantwoordelijkheid voor hun eigen club, waarin zij zich gedragen volgens de strakke regels van een bepaald groepspatroon. Droomt niet iedere jongen van de Indianen, die met hun hoofden alle moeilijkheden de baas worden. Dat, schijnt mij, is het geheim geweest van het succes van de boeken van Karl May. Nu tracht het Calvinist Cadet Corps zich in dit opzicht nauw bij de verlangens van de jongensziel aan te sluiten en het goede daarin op Christelijk-verantwoorde wijze nader tot ontwikkeling te brengen.

R. Kooistra

WILLEM G. POOLMAN

advocaat
notaris
meester in de rechten
330 Bay St., Toronto 1, Ont.
(hoek Bay/Adelaide St.)
tel.: EM 3-1334
's avonds HU 1-8283
NEDERLANDSE EN
CANADESE
RECHTSADVIEZEN

ON YOUR WAY

SUFFERING FOR CHRIST

(Phil. 3:10)

Easter is past. The season of Lent is over for another year. Now we can get back to normal. No more daily meditations in the daily paper and over the radio. Our world seems to feel a bit of relief when all this talk about the suffering Savior is over. It is embarrassing talk if we don't understand it.

We live in a world which is always looking for relief from suffering. That is why the suffering

Savior's life is so shocking to us. That is why this text appears to be completely out of context in modern life. I lay particular stress on one part of the text. Listen: "All I care for is . . . to share His sufferings . . ." (New English Bible). The spirit of our day is quite the opposite. It tells me that I should seek the job that offers the most for me, the government that gives me the most with others paying for it, schools that serve me and my children, labor unions that serve me and my financial status, etc.

No matter how well our Reformed community is versed in her doctrine and organized against secularism, we cannot live in a vacuum. This spirit of our age presses itself upon us. Let us stop to think. How many of us choose our jobs, governments, schools, labor unions, etc. because they serve us? How many of us have consciously sought the path of suffering in order to be of service to the kingdom of God? How many of us have come to this country because we saw a great opportunity to serve God, build the kingdom? (Or was the reason rather to better the financial status of yourself or your children?) The answers to these questions will tell us how far we have drifted along with the spirit of our day.

Lent and Easter are past. We have heard the message of the Savior suffering for us and the power which He manifested in the resurrection. Now the call comes to live in the power of the resurrection. The call comes to give our lives in service to Christ's kingdom. Seek to do that which will help others for time and eternity. Seek to do those things for others which will even cause you a bit of hardship. Seek where you may be of service and not where you may be served. Yes, even go to the factory and office in that spirit. In that spirit you will see yourself paddling against the stream of our time.

Now as we go ON OUR WAY, may the testimony of St. Paul be our daily prayer and desire of our life: "All I care for is to know Christ, to experience the power of His resurrection, and to share His sufferings, in growing conformity with His death." (New English Bible).

Henry Bouma.

ONS NIEUWE FEUILLETON

Met het nummer van deze week beginnen we ons nieuwe feuilleton, "Zijn dat Uw kinderen?"

Het is geschreven in een tijd, toen de vaders en moeders van vandaag nog jonge mensen waren. Jonge mensen, die optornden tegen tradities en conventie en tegen een generatie van ouderen, die hen niet begreep. Ze hadden critiek op de levensstijl van hun ouders. Ze namen de dingen van het christelijk geloof niet als vanzelfsprekend aan, ze wilden leven, niet zoals "men" vindt dat het hoort, maar zoals ze zelf wilden.

Mies en Jan, de twee hoofdpersonen in het boek, gaan samen een leven beginnen, heel verschillend van dat van hun ouders. En toch, gaandeweg wordt het hun al duidelijker, dat er toch een grote overeenkomst is . . . het geloof, hetzelfde geloof als van hun ouders.

De ouders van nu zullen door dit feuilleton over hun jeugd hun eigen kinderen beter gaan begrijpen en waarderen.

Wij prijzen ons erg gelukkig, dat wij dit feuilleton, dat door niemand minder dan de bekende Nederlandse schrijver, D. van der Stoep, werd geschreven, onze lezers kunnen aanbieden. Red.

Ready for more?

by J. W. F. UITVLUGT

Here's that man with REPORTCARDS again; quick, slam the door!

Just too late; I've got my foot in and I mean to tell you a few things more about this business. I warned you right from the start that I could write books about this subject. One thousand words isn't even enough to get started. Are you ready?

In those 3 articles earlier in the year I have tried to make you understand how difficult it is to "grade" a pupils' work. Most parents, and pupils, seem to be quite sure that it is easy to make tests, to give them, and to mark them. At least, for a teacher that should be quite easy. I have discovered that even those "with a lot of education" have no idea of the difficulties involved in making, giving, and marking tests. I've come to the conclusion that only the well-educated, conscientious, and experienced teacher has any real knowledge on this subject. Such a teacher knows how hard it is to make a good test.

A good test is a test that follows after a certain amount of subject-material has been properly taught; after a certain number of exercises have been completed; in short, a good test is given when the teacher feels sure that the pupils have had sufficient opportunity to learn and to practise. The teacher knows what the pupils should know. The teacher should know what kind of questions to ask. The teacher should know how to evaluate the answers given. He should know whether answers are completely satisfactory, or partly so, and what part of each answer is correct.

The easiest "grading" is when all answers are completely correct. Only, remember that it is quite natural for teachers to disagree on many "correct" answers whether they deserve full credit (100%) or whether some few % should be deducted for a variety of reasons, such as "neatness," or "correct statement" or such matters. There could easily be a difference of opinion of 20%, and it is not unusual that even a completely correct answer cannot be given any credit.

If this is the case with good answers, what, do you think, can be expected when answers are only partially correct? And what does a teacher do with a paper which "shouts all over" that the student who wrote it didn't give a rip what he put on so that even his correct answers show his insolence? Well, you may have the answers to thousands of such questions, but the fact is that the conscientious teacher is swallowing in a sea of difficulties and uncertainties.

Look at this paper written by Sammy. Now you may remember that Sammy is a "stinker". God has equipped him with a good, normal brain. If Sammy would only pay attention when lessons are taught, and when explanations about how to do the exercises are given, he could be a "good, average" student. Many times the teacher has talked to Sammy about his daydreaming, about his body being in school but his mind being "absent" (perhaps he was playing ball, or fishing, or skating, or chasing rabbits, or teasing girls). You may make a remark about his absentmindedness in class, but you don't want to make it too strong, you don't want to make him blush, or cry, or feel bad before his pals. So you have taken him to the office for a private conference and in a friendly heart-to-heart talk you have made him

understand that things must change. In the hours, and days that follow you see very clearly that the little fellow is fighting hard to follow the advice you have given him. You know that night after night he is struggling in prayer to overcome his weakness. And o, how happy you are when you can see the difference in his work! It's improving; why, it's good! You feel confident that the next test will be Sam's masterpiece.

Comes the day of the test and what happens? As you watch the pupils in their various attitudes, some confident, some squirming, some sweating, some groaning, you see Sam and you are surprised. It is clear that he is in trouble. He chews his pencil, he seems to try to think hard, he gets something on paper but the next moment he is rubbing it out again. You hear him sigh, and he looks pale. You wonder, "Is he back to his old self again?" You wiggle your nose but no, you don't notice the old "smell." "Trouble Sam?"

He answers with a grin that you can't interpret, and with a shrug he says, "I don't know."

When you come to Sam's paper you find it to be as bad as it ever was, or worse. Has Sam fooled you? Has he only pretended to be struggling? Has he added Hypo-

crisis to his other sins? What will you give him on this test?

A day later, or several days later, you may find that Sam had an awful toothache, or tummyache, or headache, or that he was quite upset because there had been serious trouble at home, or that he had just fallen in love with Susie.

What would you give Sam for this test?

Did I tell you about that Test that was made to check the value of tests? It won't hurt to remind you. One hundred and sixteen Grade 9 Math. teachers were asked to mark the test that a Grade 9 student had written. Only 4 of the teachers gave marks that were fairly close together; between 80 and 90. The marks given by the other differed so widely; the lowest being 26 and the highest 92.

What do you think of this? And Math., being an "exact" science, is by most considered to be one of the easiest subjects to grade correctly! And you may be sure that the teacher who gave 26 could explain and defend his opinion just as well as the one who gave 92. Four of the 116 could possibly come to an agreement; the others would have "reasonable" disagreement. With which of them would you agree? If Sam was your son? Or if Sam was the neighbour's boy and the black sheep in your community? Or just "a boy whom you don't know?"

Father, Mother, do you know your child? Do you know him "at home?" Do you know him "On the street?" Do you know him "With his pals?" Do you know him "At school?" If you do, can you "give him a Report Card?"

Do you know WHAT Sam has to learn, and HOW MUCH of each subject in each part of each grade? Can you, by asking him a few questions now and then, figure out just where, about, he "stands?"

A "talk with Sam's teacher" is worth more than a "reportcard."

PREDIKANTEN CONFERENTIE

in Weston, Ontario

Voor nog vele jaren zal het schrijven over de invloed van de emigratie een geliefkoosd onderwerp blijven. Al naar gelang van de aard en de begaafdheid van de scribent zal (mogelijk tot vermoeiens toe) de emigratie bezien worden vanuit het theologisch, sociologisch en psychologisch aspect.

Hoe dan ook, dat de emigratie grote en diep ingrijpende gevolgen heeft, kon een ieder duidelijk worden, die een korter of langer kijkje had kunnen nemen in Weston's Chr. Ref. Church, gedurende de "All Ontario" predikanten conferentie in de week na Pasen.

Dit onveranderlijke zat er in: dat het ook in Nederland al meer de gewoonte werd om deze week tot predikanten-conferentie-week te verklaren. Zodat de veleerden van verschillende kerkformaties in drommen optrokken om geleerde, Zeergeleerde en Hooggeleerde heren te horen redekavelen over actuele en tegelijk ook (al naar gelang van de trap der geleerdheid) diepzinnige onderwerpen.

Maar hiermee (en mogelijk al eerder) stopt dan ook elke vergelijkingsmogelijkheid. Trokken ze daar op in stemmige kledij, om in een niet minder stemmig en zelfs deftig hotel-restaurant, zich in de garderobe door witgestrikte en -geschorste dames van hun uiterste pels te laten ontdoen, om daarna een rood gepluichte zaal (zetels inbegrepen) te betreden, van dit alles was niets in Weston's church gebleven.

Wel kwamen ze van alle kanten gespoed in hun Plymouth, Meteor, Chev. en een enkele in zelfs nog meer luxe vervoermiddel. Alhoewel anderen arriveerden in een simpel Volkswagentje mogelijk vanwege protest tegen deze "vermaterialisering". Een andere reden is moeilijk aanwijsbaar, aangezien "noodlijgend" of "niet" praktisch alle kerkeraden hun dienaren op hetzelfde niveau houden (geldelijk bezien, wel te verstaan). Maar eenmaal buiten hun vervoermiddel en in de kerk, ziet ge een volmaakte vervulling van de regels van een democratie en van die van de United Nations ten aanzien van gelijke rechten van de mens. Geen opsmuk in de kleding, geen deftige garderober en derzelver liefvallig personeel. Allen eenvoudige mannen, die een eenvoudige zaal binnentreden, zich op eenvoudige (het Chr. Ref. stalen buizen systeem zou U het kunnen noemen) stoelen nederzetten. Met geen mogelijkheid kunt ge gelijk in het oud vaderlands verleden aan houding, kleding, gelaatsexpressie of spraak onderscheiden wie de man is van die gemeente met 250 gezinnen en wie het mannetje, die slechts over een kudde van 30 of nog minder gezinnen de herderstaf zwaait.

Ge denkt juist nu eindelijk de hand te schudden van Dr. Schrootenboer (welk een eer) en ge bemerkt, dat ge het handje omklemt van een laatste-lichting afgestudeerd net-begonnen-domineetje. En vice-versa. Ge staat verwonderd en met ontzag naar een pauselijke figuur en vermoedt allerlei griezelige geleerde dingen in dat grijze hoofd en denkt aan Grand Rapids, of een gast uit het buitenland, tot ge ontdekt te doen te hebben met Dr. Hanenburg uit Canada's groententuin: de Holland March. Ge staat tegenover het gemoedelijk, ja zelfs wat kwajongens-grijnzende gezicht van een dominee in wie ge een pas uit Holland geemigreerde collega vermoedt en ge wordt uit de droom geholpen: de nieuwste (alhoewel niet de allernieuwste) Canadese aanwinst: P. Y. de Jong van Hamilton. En zo gaat dat verder.

Ziet ge daar dat wat verlegen jeugdige slanke mannetje, wiens gezicht (en soms ook z'n manier van spreken) z'n aanwezigheid te midden van zulk geleerd (hoe eenvoudig ook voor het oog) gezelschap schijnt te excuseren? Laat U niet in de luren leggen, want als hij spreken gaat, nadat De spreker en vele andere sprekertjes gesproken hebben, dan wordt het ademloos stil en de sprekers haasten zich om hem over de kuif te strijken (figuurlijk dan) voor dat ze een min of meer geslaagd antwoord proberen te geven, of zij verklaren zich a priori eens met hem, alhoewel ze (en daarom waarschijnlijk) niets van zijn vraag begrepen hebben. Of omdat ze door zijn vraag zich volkomen van hun stuk gebracht gevoelen. U moet hem leren kennen die vriendelijke Vriend, maar liever niet als Uw tegenstander in debat over geleerde of zeer geleerde onderwerpen.

Wat dat betreft was de spreker van de eerste dag: Dr. Spoelhof van Grand Rapids, President van Calvin College, heel wat gelukkiger dan Dr. Shade, minister van Jarvis Str. Baptist Church in Toronto, de spreker van de tweede dag.

Met veel genoegen en groeiend over dit probleem niet alleen geluisterd naar de president van hun College. Van alle kanten belichtte hij voor hen de mogelijkheid van een Calvinistic University op het Amerikaanse halfgrond. Als man van de praktijk en als "Educator". Het zou teveel ruimte eisen om diep op al het gezegde in te gaan.

Massed Choir Concert

375 Voices

Monday, April 17, 1961

METROPOLITAN UNITED CHURCH

Wellington St. & Dufferin Ave.

LONDON, ONT.

Time: 8:00 P.M.

Admission \$1.00

Programme includes works by:

BACH, BEETHOVEN, TSCHAIKOWSKY

Under Auspices of the Royal Canadian College of Organists, London, Ont.

in cooperation with the Kiwanis Music Festival.

Maar dit is genoeg: duidelijk bleek, dat en in de States en in Canada in de Chr. Ref. Church over dit probleem niet alleen gedacht wordt maar dat er, zij het ook nog achter de schermen, ook wordt gewerkt. Twee struikelblokken kwamen vooral naar voren: geld en bevoegde krachten. Laten de jongemannen studeren, studeren want we hebben ze brood- en broodnodig. En laat intussen de "principiele vorming" niet vergeten worden. Mogelijk was het beter geweest dat voor de avond nog een andere spreker was uitgenodigd.

De bespreking werd nu wat lang gerekt. Maar bleef toch interessant, niet het minst door de grote gaven van Dr. Spoelhof als docent en deskundige. Een hartelijk applaus was zijn deel.

Minder gelukkig was de spreker, uitgenodigd voor de tweede dag. Dr. Slade sprak voor zijn Chr. Ref. collega's over "Ecumenicity in Canada." Voorbijgaande aan alle werkelijke problemen van de gescheurdheid en verdeeldheid der kerk, waar tegen de Wereldraad van Kerken de strijd heeft aangebonden, voerde Dr. Slade een vurig pleidooi voor de I.C.C.C. Daarbij wijzend op de drie grote gevaren, die de wereld via de Wereldraad bedreigen: Communisme, R. Katholicisme en Modernisme.

De bezwaren tegen zijn betoog ingebracht kwamen niet zo zeer op uit sympathie voor de W.C.C. als wel uit een gevoel van onbehagen over het volkomen buiten beschouwing laten van de werkelijke problemen der oecumeniteit der kerken. Sterk kwam in discussie naar voren de schuld van de Evangelische kerken in Canada voor het ontstaan van het modernisme door hun sterk subjectivistische en individualistische houding in het leven.

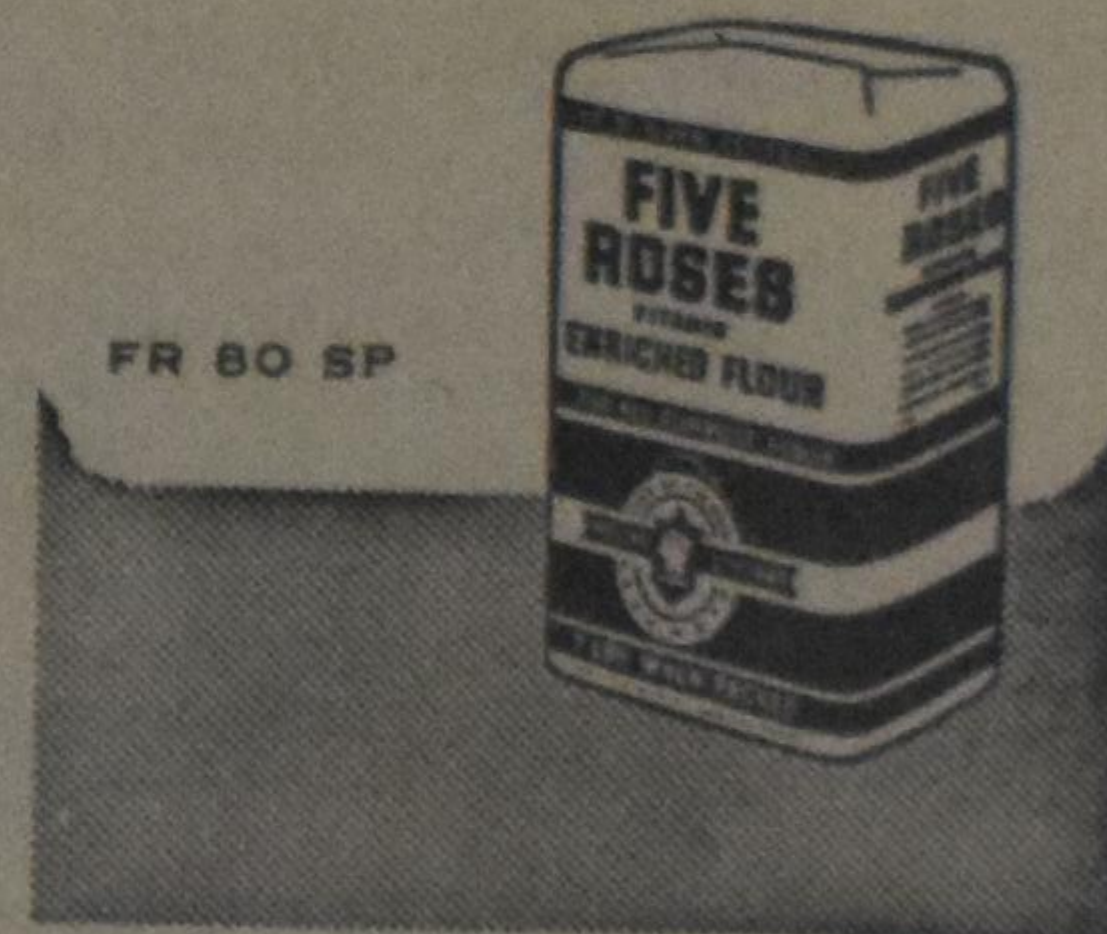
Besloten werd in 1962 weer een dergelijke conferentie te beleggen.

En zo trokken ze huiswaarts, allemaal van die gewone mannetjes, in hun respectievelijke carren en carretjes. Nog heel wat woorden zullen ze er in de veilige afgeslo-

**FIVE ROSES
BLOEM
VOORGEZEED
DOOR ZIJDE**

Spaart tijd uit! Geen zeven nodig voor broden en gist-deeg. Zeeft slechts éénmaal voordat U gaat uitmeten voor cakes en gebak.

tenheid van al deze vervoermiddelen gesproken zijn. En ook veel gedacht over de grote roeping in dit grote land "of ours", niet het minst voor kerken en christenen, die althans pogen te leven uit de werkelijke bronnen der Reformatie.

Bronnen, die inzicht geven en uitzicht. Inzicht over de eigen ziel in zijn verhouding tegenover God, maar ook uitzicht over heel de breedte van het leven. Waar Christus Heer IS en als zodanig beleden en verkondigd wil worden.

J. Geuzebroek

Boekbespreking

De laatste passagier (Rumoer om Kwikkie), door Jef van der Heyden. Uitgave: G. F. Callenback N.V., Nijkerk.

Een kostelijk verhaal, geschreven naar de gelijkmatige film van de Christelijke Filmactie in Nederland.

Kwikkie is de leuke hond van Peter van Rhijn, een jongen uit het Friese Beeststerzwaag. Eigenlijk hoort Kwikkie ook een beetje

toe aan Peter's buurmeisje, Maartje, en met z'n drieën hebben ze al vele avonturen beleefd. Maar nu gaat daar een eind aan komen, want Peter en zijn ouders gaan emigreren naar Australië. Tot groot verdriet van het halve dorp en van Kwikkie, die niet mee mag.

We maken kennis met verschillende dorpsbewoners, w.o. de meester, de vrachtrijder, de slager, de politie en niet te vergeten de nieuwbakken baron. De laatste heeft een schaduwwachtige connectie met een geheimzinnige zeeman, die op de laatste momenten opdrukt en de omgeving in beroering brengt. Kwikkie speelt bij alle meer en minder spannende gebeurtenissen een hoofdrol en doet zelfs vrijwillig dienst als politiehond.

Hier is een vlot geschreven en gezellig boek, waarvan jong en oud zal smullen. Keurig uitgevoerd komt het in een plastic band, met ruim 20 foto's uit de Cefa-film. Van harte aanbevelen!

Tini V. A.

Hebt U een bruiloft in 't vooruitzicht?

KOOP DAN

"Vrolijke Lees- en Voordrachtstukken"

bijengebracht door Arie Post. 7 verschillende deeltjes verkrijgbaar. Reeds 9e druk. Per deel ongeveer 100 bladzijden. 85¢

Ook weer verkrijgbaar:

"Sweat en Tears"

'n Kostelijk boek met Yankee-Dutch poems. \$ 3.00

**WOUDSTRA'S
BOOK HOUSE**

9330 JASPER AVENUE
EDMONTON, ALTA.

Mensen op onze weg

door Ineke Parlevliet

Zonder veel enthousiasme liep ik de vuile en haveloze trap op naar het appartement van de familie D. In mijn actetas zaten twee anonieme brieven waarin met kernachtige uitdrukkingen beschreven werd, hoe schromelijke de drie kleine D. kinderen door hun ouders verwaarloosd werden. Ze waren altijd vuil, half gekleed en uitgehongerd. De 4-jarige Cathy had de gewoonte om elke morgen in een winkel te komen klagen dat ze zo'n honger had. Mr. D. bracht zijn tijd en loon grotendeels in de kroeg door, terwijl Mrs. D. de kinderbijslag altijd gebruikte voor make-up en parfum. Bovendien was dit paar niet getrouwd. Gewapend met deze mededelingen, gaf ik resoluut, doch bescheiden een klopje op de deur van het appartement. Ik wist uit ervaring precies wat me te wachten stond: Een daverende scène!

De deur werd geopend door een magere vrouw. Haar mond was felrood aangezet en gaf aan het bleke gezicht iets bloederigs en wreeds. Maar haar grote bruine ogen waren zacht en wat schuw.

"Are you a sales girl?", vroeg ze wat achterdochtig toen ze mijn actetas zag. "I have no money, I can't buy anything..." verduidelijkte ze me.

Ik schudde het hoofd. En nog voor ik wat zeggen kon, zuchtte ze gelaten: "Then you must be a bill-collector..."

"I am a social worker from the children's aid Society, 'hielp ik de vrouw uit de brand of misschien beter gezegd er in..."

"Well, that's nice," zei de vrouw zichtbaar opgelucht. "Please, come in, my sister adopted a cute baby-girl from the Children's aid."

Wat onbehaaglijk over deze goedbedoelde en hartelijke ontvangst, volgde ik de vrouw naar de kamer-keuken. Het was er in één woord een smerige bende. De vrouw verontschuldigde zich door te zeggen dat ze ziek geweest was. Een baby lag te slapen in de box onder wat oude lappen en voddens. Een ander kind zat in een kinderstoel en had alleen een broekje aan. 't Was vuil, maar eerder mollig dan ondervoed. De 4-jarige Cathy, die ofschoon half gekleed, er tamelijk schoon en zeker gezond uit zag, kwam meteen met haar pop naar me toe.

Ik ging zitten en toen moest het hoge woord eruit!

De vrouw luisterde zwijgend toe, terwijl ik de beschuldigingen voor las. Er kwam plotseling een boze blik in haar ogen en haar handen met de rood geverfde nagels balden zich tot vuisten. Opeens stond ze op en liep naar een deur toe, die kennelijk van een slaapkamer was. Een halve minuut later verscheen er een grote, forse kerel in de deuropening: Mr. D.! Evenals zijn zoon, had ook hij alleen een pantalon aan. Zijn sterk be-

haard bovenlijf deed me aan Tarzan denken.

Dreigend kwam hij op me af en vroeg op een toon, die naderend onheil voorspelde: "My wife tells me you have two anonymous letters with a lot of balony. I want these letters."

Ik weigerde, bang dat hij ze zou verscheuren. De man kwam dichterbij: "Give them to me."

"I will read them first, then you can see them," stelde ik diplomatiek voor. Grimmend gaf Mr. D. toe.

Ik begon opnieuw te lezen. Elk ogenblik verwachtte ik dat Mr. D. zou ontploffen, maar hij hield zich in tot dat ik de brief uit had.

Maar toen brak het onweer dan ook los! De man griste de brieven uit mijn hand en kneed ze tot een bal. "And those people don't even dare to sign these letters!" gilte hij buiten zichzelf van woede. "You should not pay any notice to letters, which are not signed," beet hij me toe. "But I will find out who wrote them... I kill them!", voegde hij er wraaklustig aan toe.

Ik probeerde Mr. D. uit te leggen dat ik evenmin een anonieme klacht kon waarden, maar dat het evengoed mijn plicht was om dergelijke klachten te onderzoeken. Maar het mocht niet baten. Mr. D. raasde, vloekte, schimpte, schold dat de brokken er even later af vlogen. "You have no right to come into my house, unless I call you!", brulde hij. Ofschoon ik me verre van behaaglijk voelde, maakte ik toch geen aanstalten om op te stappen. Plotseling kwam Mr. D. naar me toe lopen met gebalde vuisten, maar hij passeerde me en begon ineens als een bezetene op de muur achter mij te timmeren.

Onwillekeurig greep ik naar mijn hoofd, want ik voelde opperblij dat niet die onschuldige muur, doch ik zelf het object van Mr. D.'s hysterische woede aanval was.

Een dof gekraak deed Mrs. D. en mij ineens de adem inhouden, terwijl de baby begon te krijsen, uit haar slaap opgeschrikt. Mr. D. staarde wat wezenloos naar een diep, donker gat, wat even geleden nog een gave muur geweest was... Kalk en cement ploften op de grond.

Zonder een woord te zeggen, draaide Mr. D. zich om, wiste zich het zweet van zijn voorhoofd en viel amechtig op de couch neer.

Niemand zei iets.

Ik zat nog steeds met de pop van Cathy op schoot en wist me werkelijk niet goed een houding te geven, terwijl ik grote moeite had om niet hardop te lachen. Het was zo'n komische situatie....

Mijn oog viel op Cathy, die een stuk kauwgom uit haar mond haalde en dit zorgvuldig ter bewaring onder haar schoenzool plakte. Gretig nam ik deze gelegenheid te

baat om de dodelijke stilte te doorbreken.

"Cathy," zei ik paedagogisch, bij het zien van deze onhygienische manoeuvre, "don't you think it would be better to put the chewing gum in the toilet?"

Cathy keek me verbluft aan. "Of course not!", antwoordde ze in diepe ernst. "Suppose someone flush it..."

En toen kon ik het echt niet meer helpen. Mijn ingehouden lach brak los als een wild paard en daverde door de kapotte muur naar de bureu.

Ik lachte totdat de tranen me over het gezicht liepen. Toen ik eindelijk wat tot bedaren kwam, zag ik dat ook Mr. en Mrs. D. de tranen uit hun ogen afveegden.

"I'll make some tea," zei Mrs. D. nog nalachend en even later zaten we alle drie om een grote mok zwarte, sterke thee. De thee was afgrijselijk bitter, maar ter wille van de goede verstandhouding spoelde ik de inhoud van deze "vredeskop" met grote slokken weg.

En toen kwamen we eindelijk ter zake.

Dat de kinderen niet ondervoed waren, zoals er in de brieven beweerd was, zag ik zelf wel. "I know that Cathy goes to the bakery every morning," verklaarde Mrs. D. "I tell her not to go, but she goes anyhow. And you can't blame the child really. All she has to say is: I am hungry! and then she gets cookies or a doughnut. And sometimes she sneaks out, while she is not even

(Vervolg op pag. 7)

Boekbespreking

De Man in de Jachthut, door Anne de Vries. Uitgave: G. F. Callenbach N.V., Nijkerk.

In dit boek neemt de auteur ons opnieuw mee naar het land, dat hem zeer na aan het hart ligt: Drenthe. Het is bijna niet te geloven, dat er in het uitpuilende Nederland nog zo'n wilde en eenzame streek is, als hij hier beschrijft. Een land van heide, vennen en moerassen, waar reeën en vossen hun thuis hebben.

De man in de jachthut is de schrijver Siem van der Velde, die zich na de dood van zijn vrouw in deze eenzaamheid teruggetrokken heeft als een zwaargewond dier. Hij leeft er met zijn hond Balder. De jacht, waarin hij met hart en ziel kan opgaan, biedt de enige weg, waarlangs hij af en toe enkele uren kan ontsnappen aan zijn verdriet. Het zijn dan ook de jachtaferelen, die de uitzonderlijke achtergrond vormen van dit boek.

Anne de Vries is erin geslaagd om zijn lezers mee op jacht te nemen, zij proeven de spanning, het avontuur en de voldoening. Zij voelen ook de verontwaardiging van de echte jager over de wrede heden van stropers en klungelaars-met-een-jachtvergunning.

De figuren in dit boek worden ons als levende mensen voor ogen gesteld. Heel fijn is de wijze, waarop het harmonische huwelijk van Van der Velde en zijn vrouw beschreven wordt. Deze liefde was sterker dan de dood, zoals hij later ontdekt. In de stilte van de jachthut beleeft hij telkens opnieuw zijn gelukkige jaren met Trees tot hij soms niet meer in staat is om de werkelijkheid van de droom te scheiden. Hij begint te ontwa-

ken als hem aan het verstand gebracht wordt, dat zijn leven nog niet afgelopen is met het heengaan van zijn vrouw: zijn zoon, student te Amsterdam, geraakt in moeilijkheden en als een goed vader snelt hij te hulp. Er moet echter nog heel wat gebeuren voordat hij zijn schuilplaats opgeeft. We maken verder kennis met de sympathieke schilderes Nora, met de resolute jachttopziener Dehning, met jagers, stropers en boeren. Maar laat ik niet teveel verklappen over de inhoud. Neem en lees!

Voor de wat rijpere lezer is hier een aanwinst voor de boekenkast. "De man in de jachthut" werd een boeiend en eerlijk boek, dat de naam van zijn vermaarde schrijver in alle opzichten eer aandoeft.

Tini V. A.

D. VAN DER STOEP

Zijn dat uw kinderen?

(1)

De wereld is klein en het toeval haalt eigenaardige grappjes met de mensen uit. Jan van Loon is op weg naar zijn nieuwe woonplaats, naar zijn zelfstandig bestaan, en gedurende het laatste half uur zit hij in een volle spoorweg-coupe, bij het raampje, tegenover Mies Hibma, die over luttele maanden zijn leven in de lengte en in de breedte vullen zal. Men weet niet wat het toeval met dit grappje voor heeft, want als straks de trein hun beider plaats van bestemming zal hebben bereikt, zullen Jan en Mies zelfs geen oppervlakkige belangstelling voor elkaar aan de dag hebben gelegd.

Wanneer de coupé niemand had bevat dan hen beiden, zouden ze er misschien met enige saamhorigheid hebben gezeten en 't is zelfs mogelijk, dat ze in dit geval een praatje hadden gemaakt, maar de eenzaamheid van het individu is nergens groter dan in een volle spoorweg-wagen en die eenzaamheid is volslagen als de trein dan bovendien nog rijdt door het duister van de nacht. Een geheel of gedeeltelijk eender reisdoel brengt tientallen mensen samen in een kleine ruimte en strooit ze dicht naast elkaar op de banken, péle-mêle en tutti-frutti, maar nergens staren de ogen zo leeg en visachtig door elkaar heen en nergens kan men zich veiliger en met meer succes in zijn allenigheid opbergen.

Mies en Jan zitten stijf in hun hoekje gedrukt en kijken in dezelfde houding, als coups op een schoorsteen, door het zwarte raam tegen de nacht, waarin slechts af en toe een lichtje opduikt van een eenzame woning of een groep lichtjes van een schaars verlicht dorp. Een decimeter naast het raam, buiten de trein, rijdt hun schimmig spiegelbeeld mee. Een enkele maal ontmoeten hun ogen elkaar daar buiten het raam, maar dat duurt geen seconde, want onmiddellijk glijden hun blikken weer

langs elkaar heen. Als Jan al denkt, dat Mies een aardig gezichtje heeft onder de korte voile, die aan haar kleine hoedje hangt, dan denkt hij dat toch maar in 't voorbijgaan en als Mies het al prettig vindt, dat Jan's ogen bescheiden zijn ten opzichte van haar spiegelbeeld, dan geeft ze zich daar toch geen rekenschap van. Het gederen van de trein legt een sluier over hun gedachten-spinsel, dat daaronder ongecontroleerd voortwoekert.

Er is niemand die aan Mies zegt, dat zij Jan vele jaren geleden in zijn toen nog mollige beentjes heeft geknepen en geboeid is geworden door de vele plooiën op de meest onverwachte plaatsen in die beentjes, plooiën, waarnaar zij tevergeefs zocht op haar eigen bonestaken. En zo is er ook niemand die Jan vertelt, dat hij bij diezelfde gelegenheid met zijn vuisten heeft gewoeld in Mies' blonde krulletjes tot hij er stevig houvast aan had en zijn slachtoffer vuurrood en wanhopig begon te huilen.

Ja, er is vroeger al eens een ontmoeting tussen deze twee eenzame treinreizigers geweest. Hibma kwam met zijn vrouw en zijn dochter een Zondag over logeren op de boerderij van Van Loon om oude vriendschapsbanden aan te halen, want in hun jeugd waren Jacob van Loon en Hendrik Hibma dikke vrienden geweest. Zes jaar lang hadden ze samen, een uur ver, in een ander dorp de christelijke school bezocht, omdat er op hun eigen dorp alleen maar een openbare was. Samen hadden ze de geneugten van de eideloze polder gesmaakt en ze gaven elkaar cadeautjes op hun verjaardag. In sentimentele jongensbuien vergeleken ze zichzelf bij David en Jonathan, van wie de meester altijd beweerde, dat er tussen die twee een vriendschap bestond, die door geen ander ter wereld wordt geëvenaard. Jacob van Loon en Hendrik Hibma waren geneigd om dit enigszins overdreven te vinden. Daarvoor behoefde men slechts naar hen te zien.

De eeuwigdurende vriendschap duurde ook na de schooltijd nog enkele jaren voort, maar daarna ging Hendrik Hibma verhuizen om zich in de veevoederhandel te bewakmen. Hij schreef brieven aan Jacob en Jacob schreef brieven terug, maar dat luwde al gauw, want tegen de plicht van de briefschrijverij is tenslotte geen enkele vriendschap opgewassen. En als Jacob en Hendrik elkaar later niets eens toevallig op een weekmarkt waren tegengekomen, zou nu die ontmoeting tussen de kleine Jan en de kleine Mies niet kunnen worden opgehaald.

Op de weekmarkt sloegen Jacob en Hendrik elkaar verbaasd op de schouder en onder het genot van een bittertje verifieerden zij de advertenties uit het gemeenschappelijk christelijk dagblad, waarin de familieberichten van hen en de hunnen werden bekend gemaakt. Het was zo! Hun vaders waren gestorven en zij zelf waren getrouwd en hun vrouwen waren bevallen, Jacobs vrouw van twee zonen, Hendriks vrouw van een dochter.

Bij dat bittertje spraken ze ook die logeerpartij af.

"ARKADIA"
19 KNOPEN, 20.260 TON

COBH · LE HAVRE · LONDEN
AMSTERDAM · BREMERHAVEN

Naar **AMSTERDAM**
Enkele Zek
Toeristenklasse vanaf
\$219

Venust **MONTREAL:**
4 Mei, 9 Juni, 30 Juni, 21 Juli,
11 Augustus, 1 September,
22 September, 12 October.

Wendt U tot Uw reisbureau of de
GREEK LINE
701 Victoria Square, Montreal · 89 King Street East, Toronto
860 W. Hastings Street, Vancouver

Onder de SCHEMERLAMP

Beste Lezeressen (en Lezers),

Ja, eigenlijk moeten we de heren er deze maal ook bij halen, want de brief, die we nu onder handen nemen, is afkomstig van twee leden van het "sterke" geslacht. Zij worstelen met een probleem, dat onze aandacht en zo mogelijk raad verdient. Dat waarschijnlijk nooit helemaal tot ons doorgedrongen is, om de simpele reden, dat we er persoonlijk niet door geraakt werden. Nu echter vragen deze jongelui o.a. om reacties uit onze kring van mensen, die uit eigen ervaring in een bepaalde situatie kunnen spreken. (Heb ik U al nieuwsgierig gemaakt?) Leest U opletend hun brief, die we onvertaald laten volgen, wat bekort vanwege de plaatsruimte:

"We fully agree with your joint of view in the article 'Homeland'. For years we lived in this country's hinterland, but finally decided to leave the backwoods behind us and returned to the more civilized world. Since we have had various landladies and found it surprising to note that none of them wanted to become a Canadian citizen or even read a daily local newspaper. Yet the children of these families were speaking English fluently and were hardly aware of their being born abroad.

"Immigrants to Canada we have to adjust to much that is different in the Old Country, so we simply have accepted the better ways of life here and rejected the less desirable aspects. Having found steady work, we want to stick with our present employer and would like to settle down, but found that the (eligible) girl-situation is very poor. In the various churches of our background we visited, there was only 1 woman against some 15 men in the marriageable age-bracket. The Bible says 'It is not good that the man should be alone', but that does not seem to go for Canada, when you want someone of your own stratum of life.

Statistics tell us that on the N. American continent the average age of a man at marriage is 22 and of a woman 20. Besides, a man still single at 35 is hardly considered to marry at all later. Be this as it may, we met a number of girls the past few years but always found them 10 to 12 years younger than we are. Surely we have nothing against this difference in age, but the girls do object and seem to think we are the Humbert-type, (which is not so).

Where do we go from here, since there are no girls in our age group available? Turn to another not-so-extreme Protestant church? Go back to Europe in search for a life companion? (We don't believe a shotgun-courtship of a fortnight-vacation — that's all the time we have — will give results, or are we "doubting Thomases"? Should we put an ad in the Personal-column of our local paper? Shall we go down under, where the Australian government seems to import nubile girls by the shipload to overcome the shortage? According to the scientists the Earth will be overpopulated anyway about 40 years from now, so should we worry about offspring?

We would appreciate to learn your opinion on the age-difference as well as the (favourable?) experience of a married woman, whose husband is about 10-12 years her senior, i.e. if there are such readers. To sum up our problem: we exchanged up North for the cities in the South where the girls are, but 2 years and 3 churches later we find that they show little interest and apparently regard a man in his thirties as "off limits" and out-of-circulation. If you are still with us, Saskia, we believe that this is one feature of our adopted new homeland that is not particularly attractive. But then, are we maybe too clan-minded?"

Wees gerust lui, Saskia is "still with you". Om de waarheid te zeggen, ze heeft bij het lezen van jullie brief even de ondeugende gedachte gehad, dat je de Schemer-

lamp wilt gebruiken om er straks een lieflijke jongedame mee omver te knokken. Zo van: "Zie je wel, zij zegt ook, dat..." Of, misschien, dat je via deze rubriek een huwbare jongedochter wilt opsporen. Jammer, dat ik van hier niet bekijk kan of deze verdenkingen gegrond zijn....

Uit je brief, Bob, distilleren we, dat jij en je vriend beiden 35 zijn en al vele jaren in Canada, waar zowel het werk als de levenswijze jullie uitstekend bevalt. Je lijkt me al aardig vercanadeest — wat een woord! — maar dan op de juiste manier. Want je schrijft zo nuchter-weg, dat je de goede dingen hier overgenomen hebt en de slechte links liet liggen. Een fijne uitleg van het woord "integratie". Wat betreft je observaties: ik moet helaas met je eens zijn, dat er nog teveel immigranten zijn, die geen moeite doen om zich aan te passen, waardoor ze onvermijdelijk achter komen bij hun kinderen.

Maar nu jullie eigen moeilijkheden. Dat er in onze kringen een groot tekort aan huwbare meisjes bestaat, is een bekend feit. Al wist ik niet, dat er zelfs plaatsen zijn waar de verhouding 1:5 is. (Dat is toch zeker wel up North? Wat een kans en een keuze heeft een meisje daar, zeg!) Verder moet ik bekennen niet te weten wat een Humbert-type is. Het klinkt me in de oren als een kruising tussen Don Juan en Humphrey Bogart. Als de dames je daar voor aanzien, dan is het warempel geen wonder, dat ze niet met jullie in zee durven!

Laat je nu niet wijs maken, dat een jongeman van 35 uitgeschakeld is op de huwelijksmarkt. Integendeel, hij begint pas te leven. Een grijze leraar van me placht bemoeiend te zeggen: "t Verstand komt met de jaren, jongelui!" Je schrijft helemaal niet over scheuren in je hart en de zaak lijkt me daarom hierop neer te komen: je hebt nog steeds geen vrouw ontmoet, die bij jou thuisloft. Je weet toch wel, dat God je haar "als met eigen hand zal toebrengen"?

Nu denk je natuurlijk: bah, hetzelfde oudbakken en vrome smoesje, dat ik overal te horen krijg! Maar luister goed, want ik haal deze woorden niet slechts aan, omdat ze in het huwelijksformulier voorkomen, maar vooral omdat ze zo vaak en zo duidelijk om ons heen bewaarheid worden. Meerdere malen heb ik opgemerkt, dat er

GROENTE- EN BLOEMZADEN voor Uw eigen tuin: JUUST NU!!!

In deze tijd van grote werkloosheid en dalende conjunctuur op dit continent bespaart U zeker \$200.— @ \$300.— per jaar door zelf Uw groenten etc. te verbouwen. Vraagt U onze Holl. of Eng. prijs-courant even aan van onze ELITE-ZADEN. Zaadlevering FRANCO door geheel Canada en U.S.A.

Wij noteren ook speciale Holl. soorten zoals: SPERICIEBONEN, SNIJBONEN, BRUINE BONEN, CAPUCIJNERS, BOEREKOOL, POSTELEIN, WITLOF, ANDIJVIE, WORTELEN ENZ. ENZ.

Ook Canadese soorten voor TUINDERS, FLORISTS EN PLANTENKEWERS. Voor VEEHOUDERS: MENGSELS VOOR BLIJVENDE WEIDE (PERMANENT PASTURE), WESTERWOLDS RAYGRAS (ORIG. SCEEMPTER), VOEDERBIETEN, VEEKNOLLEN HEELBLADIGE ETC. ETC.

WILLIAM DAM SEEDS

WEST FLAMBORO, ONT. (near Hamilton)

een "leiding" is in de weg, waarlangs jonge mensen elkaar ontmoeten en van elkaar gaan houden. Soms gaat dat geheel onverwacht en — ik zou haast zeggen — ondanks hen en in weerwil van wat zij zelf voor logisch houden. Zo is je Saskia b.v. heel gelukkig getrouwd met iemand, die geen mens in haar vroegere omgeving ooit aangewezen zou hebben, afgaande op aanleg, karakter etc. En hoe vaak heb jij zelf paren ontmoet, waarvan je dacht: hoe in de wereld hebben die twee elkaar gevonden?

Ja, ik geloof in de van God gegeven liefde, die op een onverklaarbare wijze twee, soms totaal verschillende, mensen tot elkaar leidt en omsmeedt tot een eenheid. Sterker: ik geloof in liefde op het eerste gezicht. Nee, niet als in een stuiversroman, maar simpelweg als een spontaan, reeds bij de eerste ontmoeting zich tot elkaar aange trokken voelen, waaruit dan het verlangen ontstaat tot een nader contact. Nu snap je misschien al waar ik heen wil!

Jij schrijft, dat een trip naar Holland van veertien dagen je heus geen echtgenote zal opleveren. Nee, dat denk ik ook niet, tenminste niet in die korte tijd. Maar wie zegt, mijn beste Thomas, dat je geen aardig meisje zult ontmoeten, met wie je later op je gemak nader kunt kennis maken door middel van een briefwisseling? Je komt uit een stad of dorp daar, waar je toch familie en oude vrienden hebt wonen. Je belandt weer in hun kring en als je dat van tevoren afsprekt met een broer of vriend, kan er toch wel een manier gevonden worden, waardoor je veel met jongelui in aanraking komt tijdens je verblijf?

Een "shotgun-courtship" moet ik je ten sterkste afraden. Een huwelijk is voor het leven en in haast loop je gevaar vergissingen te maken. Maar ik weet ook, dat in de subtiele verhoudingen van mensen onderling één of twee ontmoetingen soms al voldoende zijn om aan te voelen: bij haar of hem behoort ik thuis! Een eerste indruk is, natuurlijk niet altijd, maar wel dikwijls de beste. Zo ergens, dan geldt dat voor het mysterieuze gebied tussen de beide seksen.

Nog een manier om met jongedochters in aanraking te komen, is: breng je vacatie in een ander gedeelte van Canada (of desnoods in de States) door, waar je weet, dat een aantal kerken van je eigen richting zijn. Dit heeft het grote voordeel, dat het meisje, dat je dan misschien ontmoet, in Canada geboren is of zelfs al geëmigreerd en in zekere mate vercanadeest is. Natuurlijk is dit gemakkelijker gezegd dan gedaan, want hoe kom je daar als wildvreemde tussen een groep jonge mensen? Je kunt moeilijk bij de kerkdeur gaan staan en een spartelende schone over je schouder wegdragen, gelijk die stoere mannen uit het holbewoens-tijdperk de zachtzinnige gewoonte hadden.

De enige oplossing, die ik hiervoor zie, is: plaats een advertentie, waarin je correspondentie zoekt. Nee, niet in je plaatselijk dagblad, maar in Calvinist-Contact of een ander christelijk blad. Je weet dan, dat de antwoorden, die binnenkomen, afkomstig zijn van meisjes van je eigen richting. Nadat je een poosje gecorrespondeerd hebt, kun je dan, zoals hierboven gezegd, je vacaties gebruiken om met je briefschrijfster(s) eens nader kennis te gaan maken.

Je hebt al gemerkt, dat ik steeds een meisje van je eigen kerk op het oog heb. Of in ieder geval van een kerk, die daar heel dicht bij staat, zodat je — indien zij later niet naar jouw kerk zou willen overgaan — zelf zonder gewetensbezwaren met haar kunt meegaan. Dit doe ik niet omdat ik, zoals jij dat noemt, "clan-minded" ben, want dat ben ik helemaal niet, integendeel. De reden is, dat ik hartgrondig overtuigd ben van de waarheid van het oude spreekwoord: Twee geloven op een kussen, daar slaapt de duivel tussen.

Jij bent geen tiener, maar een man en christen, die allang weet wat er in de wereld te koop

is. Daarom durf ik in dit speciale geval het bovenstaande neer te schrijven, vertrouwend dat je in staat bent om te beoordelen, welke kerk in Canada God's Woord in leer en leven zuiver tracht te brengen. Wie een kerkelijk verdeeld huwelijk sluit, vraagt a.h.w. om moeilijkheden, want in negen van de tien gevallen komt daar niets dan ellende en verwatering van. Met als onschuldige slachtoffers, later, de kinderen. In dit verband moet je dus wel degelijk rekening houden met je nageslacht!

Voor de rest echter zou ik me nog maar niet druk maken over "offspring" en mogelijke overbevolking der aarde... Als je denkt in een ander werelddeel een bruid te zullen vinden, wel, dat is jouw beslissing en niemand kan je daarbij raad geven. Echter moet ik je erop attent maken, dat die scheeps-ladingen huwbare meisjes nog helemaal niet garanderen, dat jouw aanstaande vrouw nu in Australië rondwandelt! Voorlopig zou ik het dus nog eens hier proberen. En trek je er maar niets van aan, dat je kennissen het gebruik van advertenties veroordelen. Deze spelen in onze tijd een belangrijke rol in de samenleving. Waarom zouden we hen wel mogen gebruiken om een baan te zoeken, maar niet om een vriendin op te sporen? Beiden kunnen blijken voor het leven te zijn!

Om jullie platgebeukt moreel weer wat op te lappen: naar mijn mening kan een huwelijk, waarin de man 10 tot 12 jaar ouder is, even harmonisch en gelukkig worden, als een huwelijk van twee mensen, die ongeveer even oud zijn. Een meisje van een jaar of 24 is volwassen, haar persoonlijkheid is volgroei, behoort dat althans te zijn. Er is dus geen enkele reden, waarom zij niet gelukkig zou kunnen worden met een oudere echtgenoot.

Er is echter een "maar" aan verbonden, waaraan je niet gedacht hebt. Zolang beide mensen nog jong zijn, speelt zo'n verschil in leeftijd geen rol, maar wel ouder worden, doet het dat wel degelijk. Stel je even voor: jij bent 70, gepensionneerd, een oude man, wiens plaats in de maatschappij door een ander gevuld wordt. Je vrouw is echter pas 58, nog lang niet toe aan een arm-stoel-leven. Op die leeftijd ga je het verschil wel voelen, denk je ook niet? Een meisje, dat werkelijk veel van je houdt, zal zich door deze overweging natuurlijk niet laten weerhouden om met je in de boot te stappen. Daar je haar echter nog niet gevonden hebt, lijkt het me wijzer om bij voorkeur naar iemand uit te zien, die dicht bij je eigen leeftijd staat.

Graag voldoe ik aan je verzoek om de lezeressen in onze kring, die gehuwd zijn met een 10 tot 12 jaar oudere man, te vragen een lettertje naar de Schemerlamp te zenden en ons te vertellen van hun ervaringen. Ook de lezers zijn van harte welkom. (Al moeten dan hun jeugdige vrouwen er wel een krabbelje onder zetten, anders weten we niet of ze de waarheid vertellen en niets dan de waarheid...) Mensen, U steekt deze in de put zittende vrienden wel even de hand toe? Uw brieven worden hier onder een schuilnaam behandeld, dus aarzel niet en klim in U ballpoint. Voor jullie hoop ik, dat ze geen verstek laten gaan, zodat ik je binnenkort enkele stemmen uit de praktijk kan laten horen. Voor jullie en alle lezers hartelijke groeten van

SASKIA.

Horlogemaker J. SNIEDER

BROCK ST. SMITHVILLE
Telephone Walker 6-7372

Voor de verkoop van horloges, banden, klokken, wekkers, Hollandse zilveren ringen enz. komen wij gaarne bij U aan huis.

Hamilton Tel. nummer LI 5-2500.

EEN VAN DE MEDEDELINGEN BETREFFENDE DE DIENSTEN VAN DE ONTARIO REGERING

Goede Sport Heeft Goede Buren Nodig

HON. J. W. SPOONER

Vanaf de dagen der pioniers heeft het woord buurman de volgende betekenis gehad: vriendschap, samenwerking en hulp in geval van nood. In het bijzonder in afgelegen streken heeft dit woord meer betekend dan naburigheid. Automobielen hebben de buurt uitgebreid, doch een landbouwer verwacht dat iedereen die aan zijn grond grenst, een goede buur zal zijn. Meer vraagt hij niet, doch hij verwacht ook niet minder.

Gelukkig is het voor sportlieden gemakkelijk om een goede buurman te zijn. De naburige hengelaar of jager is altijd voorzichtig om geen vee te verstoren of eigendom te beschadigen. Hij zorgt er voor om een goede buur te zijn door de hekken goed te sluiten en slechts over de afgrastering te klimmen op versterkte punten, daarmee het uittrekken van draad voorkomend. Het wordt als algemene beleefdheid aangenomen dat men zichzelf bij de boerderij gaat introduceren en toestemming vraagt om een lijn "nat te maken" of een schot af te vuren. Zodoende begeeft hij zich nooit op verboden terrein van vreemdelingen. Hij gaat altijd jagen of vissen op het land van vrienden.

Helaas, voor sportlieden, worden vele landbouwers geërgd door de nalatigheid en vandalisme van doortrekkers met hengel en geweer. In het

verleden lieten deze boosdoeners de boerderij-ingangen open staan, daarmede het vee in staat stellende om gewassen te vernielen of af te dwalen op publieke wegen; zij hebben omheiningen verbroken en gebouwen beschadigd; zij hebben bomen beschadigd en gewassen plat gelopen; zij hebben picnic afval en ongebluste vuren achtergelaten; en het ergste van alles: zij hebben vee gewond en mensens levens in gevaar gebracht met roekeloos afvuren van wapenen.

Als gevolg van deze vergripen brachten de verbitterde landbouwers waarschuwingen aan op hun eigendommen tegen de hengelaars en jagers die niet konden begrijpen dat het gebruik van een ander zijn land geen recht doch slechts een gunst is. Bezonnen sportlieden stonden versteld over de snelle toename van borden met verboden terrein. Zij vreesden dat binnenkort al het jagen en vissen op privé terrein verboden zou worden. Hengelaars en jagers die hun sport willen blijven genieten volgen de leiding van bezielden publieke organisaties, die het volgende voor ogen houden:

- (1) behoorlijk gedrag op privé land,
- (2) veilig hanteren van vuurwapens,
- (3) inachtneming van de bepalingen voor reservaten.

ONTARIO

Ontario Department of Lands and Forests

HON. J. W. SPOONER, Minister

F. A. MacDOUGAL, Deputy Minister

TALKING BUSINESS

by D. Van Leeuwen, C.P.A.

"Why bother"

I would like to say something to our friends in business who take the "Why bother" approach to everything that has to do with administration, and maybe especially to those who say: "Why bother to make out a Tax Return?"

Of course the Law demands that everybody who earns an income has to file a return disclosing certain information, but apparently since this does not convince many people, I would like to stress the advantages of filing tax returns yearly.

LOSS CARRY OVER.

A lot of beginning business men have to invest heavily in initial expenses such as equipment, car, advertising, etc. Considering these, the result of the operations of the first year, or even years, is often negative. This is where the "Why bother" part comes in. A man will say, "my expenses are higher now than my income, so why bother to make an income tax return? There won't be any tax to pay, and consequently no penalty for not filing, so why bother?"

If you are going into business and you are in these circumstances, take my advice and establish your initial investment, and your initial loss firmly. You are not in business for fun, you hope to make money in it, and as soon as you do you will have to pay tax. Naturally in those days you are going to be more careful to keep track of all your deductible expenses, but by that time you are also going to wish you had established your initial losses, for these losses may be carried forward five years and used to reduce profits of later years. Establish your loss, and establish it as large as you can.

For example, I would advise people that where a loss can be established, to claim depreciation too, even though it does not seem necessary since there is no income tax to pay. To give an example: If your loss for 1960 comes to \$1,000.00 before depreciation and you have a car worth \$2,700.00, you may as well increase your loss by the capital cost allowance of \$810.00 making the loss for 1960 \$1,810.00. If your income for 1961 would be \$6,000.00, you will be allowed to reduce this figure by 1,810.00 where otherwise you could only deduct \$1,000.00. Granted, if you had decided not to claim capital cost allowance in 1960, you could have claimed the full \$810.00 in 1961 instead of \$567.00 (on the diminishing basis), but there still is a net gain of \$567.00 on which you will not have to pay tax. I must add that this is an example. Each case must be considered separately. It never pays to bring your income down below your exemptions. A person may have an income of \$2,600.00 before depreciation, and exemptions of around the same amount. In this case it would not be wise to deduct the same \$810.00, since it would make no difference to your tax position, and it would reduce your deductible expenses in 1961 by \$243.00. There are more examples and variations to this theme, but let us consider a different situation.

After a fat year a lean year may follow. Well, you may say, at least this year no income tax worries me, and away you go, careless in keeping a good record of your deductible business expenses. Again, establish your loss firmly, not only may you carry this loss to years to come, the income tax act also provides that you may apply your loss against the income of the immediately preceding year. To give an example Mr. A. earned \$12,000.00 in the construction business in 1959. In 1960 the building business was not so good and consequently he lost money. He kept careful track of his expenses anyway; claimed depreciation, travel expenses, etc. to the maximum allowed. As a result he was able to show a loss of around \$3,000.00 in 1960. This loss was applied to the \$12,000.00 profit of 1959, the preceding year, and in this case the income tax refund amounted to approximately \$800.00.

The above dealt with losses carried to following years, or carried back to the preceding year.

There is another problem which I would like to mention briefly.

People who have a good job or a profitable well-running business often use their earnings or profits in side-ventures. This does not always work out, the scheme is abandoned, and the loss absorbed out of capital. However, one should not forget that the loss on such a venture can be offset against profits from other ventures, or even against salaries from a job, provided the loss was incurred in the same year as the salary was earned. There has been one such case disallowed, where a bankrupt sought to deduct his bankruptcy loss from subsequent salaries, even though the claims of the creditors were not satisfied. But, in my opinion, the general rule still applies that losses from a business venture can be deducted from salaries or wages as long as they were incurred in the same year as the wages or salaries were earned.

CONCLUSION.

To take advantage of the loss carry over provisions of the income tax act, you should certainly bother to keep track of expenses even in an unprofitable year. Naturally there are many other reasons why you should not take the indifferent approach to keeping

record, but these fall outside the scope of this particular article.

Strange as it may seem there are also some businessmen who simply never file a tax return. Why bother? They can quote instances where people have not filed for seven years. This is quite true, and it is also true that nobody will put you in jail for not filing, or even penalize you for not filing, unless you should have paid tax. Penalties are assessed only as a percentage of unpaid taxes, and as long as there are no unpaid taxes there are no penalties.

Anybody who has the illusion, though, that you can earn income and not file tax returns runs a serious risk to be caught.

The income tax department follows a very simple procedure called a Net Worth Investigation. You will be requested to list all your assets say at December 31, 1960 and as at Dec. 31, 1955. If on Dec. 31, 1955 you had no assets to speak of, and at Dec. 31, 1960 you have a home, a cottage, a car, a savings account etc., to a total value of \$20,000.00 it follows that you must have earned at least \$20,000.00 say in five years plus your living cost over this period, say \$2,000.00 per year, altogether \$30,000.00 in five years. Naturally the Income Tax Department will present you a neat calculation of back taxes plus interest. Since the onus of proof is on you, the assessors will not waste too much time trying to keep the assessment down. The Income Tax Appeal Board cases, dealing with net worth investigations, present interesting reading material of people trying to prove that all income was earned just in the last year, or the money came from the horse races, etc. Quite often they are allowed in part, but your story has to be really good, and it certainly is not worth the effort. The best advice I can give is to file your income tax return correctly and every year. It is cheaper that way.

Mensen op onze weg

(Vervolg van pag. 5)

properly dressed, but that's not my fault. I can't run after her all the time with the little baby and Timmy...."

Inderdaad kon ik de beweegredenen van Cathy aanvoelen. Zongen mijn broertje en ik geen kerstversjes midden in de zomer in ruil voor een stuk leverworst van de slager?

Maar Mr. en Mrs. D. gaven toe dat de kinderen er thuis onvolgende gekleed en vuil bij liepen en dat de woning hard aan een flinke beurt toe was.

"But what can we do?", verdedigde Mr. D. zich. "All I make is about \$6.— a day by driving cab from ten in the morning till midnight. There just is no business. Yet I rather drive taxi than doing nothing. We have no money left to buy clothing. I know the baby needs a new mattress in her crib and we need blankets, shoes and all kind of things, but we don't have the money...."

"What about the Family Allowances?", vroeg ik de vrouw, met het oog letterlijk op Mrs. D.'s rode nagels en mond gericht.

"That has to go for rent," antwoordde ze. "We have to pay \$55.— a month here. It's furnished, you see. We lost all our furniture when Bill was unemployed last year...."

"Don't think I drink the money," voegde Mr. D. er aan toe. "How could I drink if I have to drive cab all day and night?"

Ik bleef het antwoord hierop schuldig, ofschoon ik er van overtuigd was dat ook voor dergelijke zaken het spreekwoord geldt: Waar een wil is, is een weg.

Maar ik hield wijselijk mijn mond. Ik zou er toch wel achter komen als het zo was.

Bruusk stond Mr. D. op, rommelde wat in een la en gooide me toen een officieel uitzienend papier toe. "My divorce papers," verklaarde hij. "Now Pat and I can get married. I have been waiting for my divorce for years. Now it finally came through."

"You are going to get married now?" vroeg ik. "When?"

"As far as I am concerned next week," antwoordde Mr. D. "But Pat wants a ring first, which I cannot afford yet. Perhaps this summer, if things pick up...."

Mrs. D. keek me wat verlegen aan en zei schuchter: "A ring with only a very tiny diamond. You are not really married if you don't

have a ring, you know...."

Opeens kreeg ik diep medelijden met Mrs. D. en bekeek haar met andere ogen. Andere moeders waren getrouwd, die hadden hun trouwdag gehad en waren het middelpunt van het feest geweest. Een witte jurk, een sluier.... en een ring! Maar voor Mrs. D. was er nooit zo'n dag geweest. De man, wiens kind ze verwachtte, was nog officieel getrouwd met een ander. Ze bleef bij hem, kreeg meer kinderen. Maar achter haar rug hoorde ze het gefluister van de burens: She is not even married! En elke keer als ze zich buiten op straat vertoofde wist ze priemende ogen op zich, die haar veroordeelden en op haar neer keken. Ze was een uitgestotene; ze hoorde er niet bij. Ze was immers niet getrouwd? Ze kon immers haar ring niet tonen?

En al die jaren moest ze hunkend uitgezien hebben naar de dag dat haar huwelijk mogelijk zou zijn en realiteit zou worden. En dan zou ze triomfantelijk en trots haar ring dragen en het de buitenwereld laten zien: "I am married now...."

Arm mens, arme Pat, dacht ik, wat moet je ver afgedwaald zijn van God's ordinantie, dat je ring nog belangrijker is dan het huwelijk zelf....

En ik nam me voor om dit tijdens een volgend bezoek met haar te bepraten.

Even later nam ik afscheid. De D.'s beloofden wat meer zorg aan hun kinderen te besteden en het huis schoon te maken, terwijl ik van mijn kant wat tweedehands kleren voor de kinderen zou proberen te bemachtigen. En misschien later wat meubels, zodat het gezin naar een goedkopere woning zou kunnen verhuizen.

Toen ik naar de deur liep, viel mijn oog weer op het gat in de muur. Mr. D. volgde mijn blik. "I will find out who has written those letters," zei hij opnieuw strijdustig, "and they can pay the repairs for the wall. I'll send them the bill...."

Glimlachend liep ik naar beneden, maar juist toen ik in de auto wilde stappen, zag ik hoe een gordijntje aan de overkant even bewoog en haastig verdween er een gezicht wat had staan te gluren. Dat is zonder twijfel een van de briefschrijfters, dacht ik.

"Je kunt je beter maar gedekt houden," mompelde ik zachtjes. "Met een man als Mr. D. weet je nooit wat je boven het hoofd hangt...."

Toen reed ik weg, op naar het volgende bezoek.

SPAAR waar meer dan twee miljoen Canadezen — nieuw zowel als oud — aan hun toekomst bouwen.

GELD OVERZEE STUREN?

Gebruik "B of M WORLDWIDE MONEY ORDERS"

Vlug, Veilig, Gemakkelijk — de beste service voor buitenlandse betalingen, "B of M Worldwide Money Orders" zijn ideaal voor geldzendingen tot een bedrag van \$500 (in U.S.-valuta) aan familie, vrienden en zakenrelaties in het buitenland.

Maak gebruik van deze vlotte service bij het kantoor van de Bank of Montreal in Uw omgeving. U spaart Uzelf tijd en moeite met "B of M Worldwide Money Orders".

BANK OF MONTREAL

Canada's Eerste Bank

SINDS 1817 WERKEND MET CANADEZEN UIT ALLE VOLKSLAGEN

Een blik op PRINCE EDWARD ISLAND

In aansluiting op hetgeen over Prince Edward Island is geschreven kunnen we ook iets vertellen over de Chr. Ref. Church in Charlottetown. Onze kleine, maar broederlijke en eensgezinde gemeente is eerst in de vijftiger jaren ontstaan en bestaat uit leden die allen na de oorlog uit Nederland zijn geëmigreerd.

De kerk is geïnstitueerd in 1955 onder de leiding van Ds. R. Bos die Home Missionary was in de Maritimes. Bovendien is er veel werk verricht door Ds. A. Haalboom, eveneens Home Missionary. Deze beide predikanten hebben hier met veel ijver en wijsheid gearbeid en veel zegen op hun werk ontvangen. Er zijn in de eerste jaren velen gegaan en gekomen zoals in alle emigranten gemeenten het geval is maar nu is er een vaste kern. Velen zijn eigenaar van een farm. De meesten wonen op het platteland; slechts een paar gezinnen wonen in Charlottetown. De kerkdiensten worden gehouden in de Hertz Hall in East Royalty, 3 mijlen van Charlottetown. Die wordt gehuurd maar er is al een aardig bouwfonds om

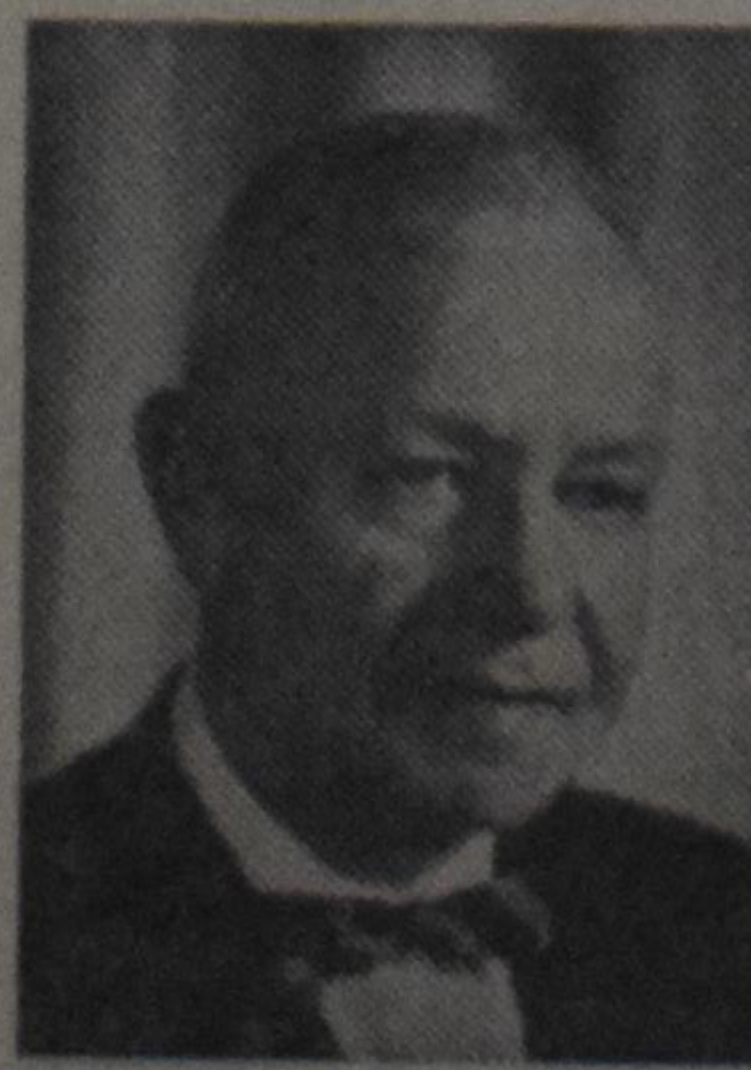
D.V. na verloop van tijd een eigen kerk te bouwen. De verst afwonenden blijven meestal tussen de diensten over in de kerk. De diensten worden gehouden om 10 's morgens en om 2 uur 's middags. Meestal een hollands en een engelse dienst. Na de morgendienst is er Zondagschool en Catechisatie voor kinderen van 12 — 16 jaar. Dinsdagsavonds wordt de ene week catechisatie gegeven voor de groteren die dan de volgende week de Young People Society bezoeken. Dit wisselt elkaar dus af. De vrouwen vereniging vergadert ook één keer in de 2 weken. Ds. John Kunst van Truro is onze consulent.

De mensen komen uit verschillende provincies in Holland en ook uit verschillende kerkgenootschappen.

Er is eensgezind, kerkelijk en geestelijk leven. We hopen dat we spoedig een nieuwe Home Missionary zullen krijgen, die zich dan in Charlottetown zal vestigen om in ons midden te arbeiden.

Preeklezen komt nog vrij veel voor, ook al komen op geregelde tijden de predikanten uit de classis.

Gaat U naar Holland?

Voor al Uw reizen per BOOT of per Vliegtuig vraagt vrijblijvend advies aan:

C. STEENHOF

43 CRANE AVE., WESTON, ONT.
Telefoon CH 1-0811

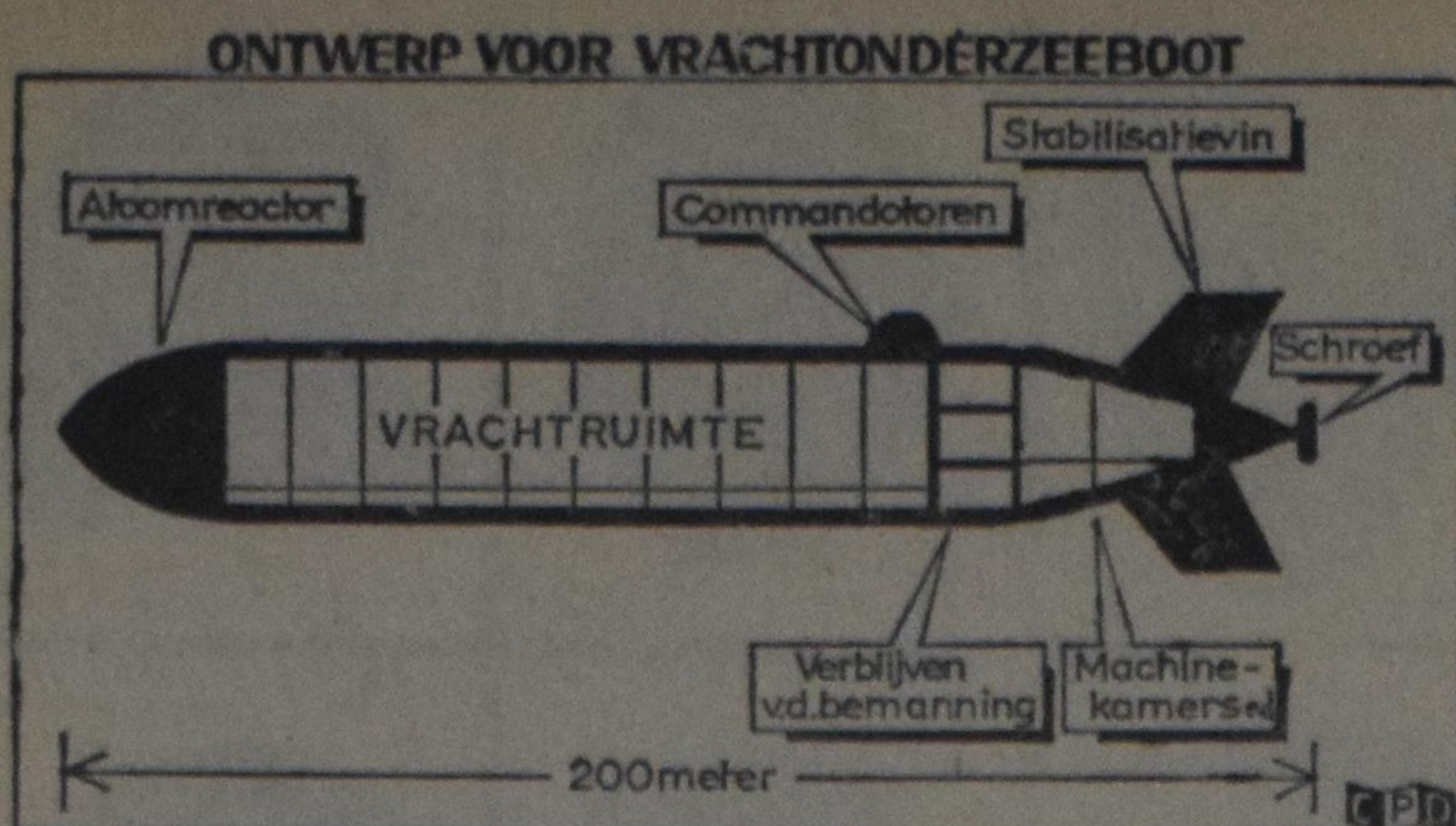
Slager's Furniture and Appliances Ltd.

is het juiste en voordeligste adres voor Kwaliteits MEUBELN en Electrische Artikelen. Komt eens vrijblijvend kijken!

645 BARTON STREET EAST
PIET KUIPERS

PHONE LI 9-9810
LI 9-9610

HAMILTON, ONTARIO
JOOP DE HAAS

VRACHTVERVOER ONDER ZEE

Sinds de "Nautilus" als eerste onder het ijs van de Noordpool is doorgevoerd, is men pas goed gaan beseffen welke grote mogelijkheden de duikboten voor de koopvaardij konden gaan bieden. Via de Noordpool, zijn de routes naar Azië en Australië, aanzienlijk korter dan langs de "normale" route door het Suez- of Panamakanaal.

Nu duidelijk gebleken is, dat de atoomduikboten goed voldoen en uitstekende prestaties kunnen leveren, is de gedachte aan het gebruik van atoomduikboten voor de koopvaardij, steeds meer gaan leven. Onderzeeboten hebben n.l. vele voordelen boven de "normale" schepen. De onderzeeboten kunnen veel lichter gebouwd worden, zij hebben geen golfweerstand, weinig last van storm terwijl zij veel meer vracht kunnen vervoeren indien zij beschikken over een atoommotor. De kosten zijn echter niet mis en alléén als men onderzeebo-

ten kan bouwen die heel veel vracht kunnen vervoeren, hebben vrachtdruikboten zin. Anders zou een en ander beslist veel te duur uitkomen, veel duurder b.v. dan de kosten met een gewone vrachtvaarder. Voorlopig is een vrachtonderzeeboot dan ook beslist geen winstgevend object. Belangrijk is echter, dat men betrekkelijk onafhankelijk wordt van de olievoorziening, met alle voordelen van dien. Bij een verdere ontwikkeling van de atoomonderzeeboot zal men uiteindelijk de kostenfactor wel onder de knie krijgen, zodat de machine-installatie t.o.v. de nuttige last van de onderzeeboot, gunstig zal komen te liggen. Zo heeft men reeds berekend dat voor de atoomvrachtonderzeeboot, slechts 1/3 van de machinevermogen nodig is, dat bij een dergelijk tonnage voor een "normaal" vrachtschip nodig zou zijn. De Londense fabriek: Mitchell Engineering, heeft een plan gemaakt voor de bouw van een koopvaardij-atoomonderzeeboot. Het plan geeft een onderzeeboot van

niet minder dan 50.000 ton, de lengte van de boot bedraagt ca. 200 meter, terwijl de nuttige lading 28.000 ton zal bedragen. Het is de bedoeling dat dit schip altijd onder water blijft en alleen een klein deel van het dek zal boven water kunnen komen, om gelegenheid te bieden tot het lossen en laden. Voorlopig denkt men met dergelijke onderzeeërs olie en ijzererts te kunnen vervoeren.

Voorlopig bestaat het project uit een serie berekeningen en uitgewerkte tekeningen, alsmede een groot schaalmodel. Maar het uitgewerkte plan is er en dat is meestal het begin van grote dingen. Afwachten dus maar, hoewel het nog wel eventjes zal duren, voor er meer nieuws gehoord wordt over atoomonderzeeboten die als vrachtschip gaat varen.

HISTORISCHE PLAATSEN IN CANADA

De Citadel van Halifax

(Can. Scene) — Een fort, dat nooit verdedigd werd en waarvan de kanonnen nooit een schot hebben gelost, is de 200 jaar oude Citadel, die over de vermaarde haven van Halifax uitziet.

Toch zijn er letterlijk miljoenen dollars uitgegeven om het zo'n vier keer weer op te bouwen, nadat het in onbruik en verval was geraakt. Het oorspronkelijke doel van het fort, gebouwd bovenop een 250 voet hoge heuvel, was om de plunderende Indianen af te weren, toen Halifax in 1749 gesticht werd, kort nadat Frankrijk het merendeel van haar Noord-Amerikaans grondgebied aan

Groot-Brittannië overgegeven had. Engelse kolonisten van Brittannië's New England koloniën stroomden binnen en de kleine gemeente Halifax groeide gedurende de volgende 100 jaren uit tot een stad. Maar tegen dat het oorspronkelijke fort klaar was, vormden de Indianen niet langer een bedreiging en het fort verviel tot een ruïne. Het zelfde lot trof een tweede en een derde fort, hoofdzakelijk omdat zij nooit werkelijk gebruikt werden. Opnieuw werd het in 1975 opgebouwd door Prins Edward, een eerbzuchtige, jonge bevelhebber van de Britse troepen in Nova Scotia. Deze Prins was de vader van Koningin Victoria en hij noemde de herbouwde citadel naar zijn vader Koning George III. Bij het begin van de Oorlog van 1812 met de Verenigde Staten bevond het fort zich wederom in een deplorabele toestand en er werd weinig meer dan wat oplapwerk gedaan.

Toen nam in 1828 de Britse Board of Ordinance het werk in handen en verving de oude borstweringen van aarde en hout door massief graniet, zodat de citadel in Halifax één van de marinebastions van het Britse Rijk werd samen met Gibraltar, Malta en Bermuda. Deze vierde citadel was ongeveer dertig jaren in aanbouw, maar omstreeks 1886 zag de Britse regering zich gedwongen te bekenen, dat het fort verouderd was. Britse troepen echter bleven het bemannen, totdat het in 1905 overgedragen werd aan de Canadese regering.

Tijdens de eerste wereldoorlog werd de Citadel gebruikt als een straffokamp; in de tweede wereldoorlog was ze een seinpost, radiostation en een plaats voor luchtafweergeschut en zoeklichten. Opnieuw kwam ze in onbruik, totdat de Massey Commission voor cultuur hem in 1951 voor restauratie aanbeval. Tot op heden is er meer dan \$1,000,000 aan deze laatste restauratie uitgegeven en het werk is nog maar ongeveer half voltooid. Behalve dat hij een voorbeeld is, hoe een machtig oorlogsfort van vroeger dagen gebouwd werd, huisvest de Citadel tegenwoordig drie musea: twee oorlogsmusea, van het leger en de vloot, en een afdeling van het Nova Scotia Museum, dat vele stadia van voorbijgaande tijden in de provincie laat zien. Het is misschien als een symbool van verdedigingskracht, dat dit viermaal herbouwde oude fort meer bezoekers trekt dan enige andere historische plek in Canada.

HOLLAND LIFE INSURANCE SOCIETY LIMITED HOLLAND LIFE BUILDING 1130 Bay Street, TORONTO 5 - WA 5-4511 General Manager: J. C. TUPKER

GEZIN
VOLDOENDE
VERZORGD?

SPAREN
IN BUDGET
OPGENOMEN?

SPREEK HIEROVER EENS — VRIJBLIJVEND — MET
EEN ONZER AGENTEN OF KOM EENS PRATEN OP
EEN ONZER KANTOREN IN

Toronto - Hamilton - Montreal - Vancouver - Edmonton

De Tweede Grote NEDERLANDSE TENTOONSTELLING in het Forum te Hamilton zal op Maandag 24 April aanstaande

officieel door de
**Consul-Generaal der Nederlanden
Dr. D. A. van Hamel**

worden geopend.

De Nederlandse tentoonstelling is geopend van 24 April tot en met 29 April, aanstaande, elke avond van 7 uur tot 11 uur en Zaterdag van 10 uur 's morgens tot 11 uur 's avonds.

75 Stands van NEDERLANDSE PRODUCTEN EN BEZIENSWAARDIGHEDEN kunt U bewonderen en U laten voorlichten door bekende Nederlandse transportbedrijven, ter plaatse aanwezig.

Ook is er een Nederlands RESTAURANT en BAR aanwezig waar U gezellig Nederlands kunt eten en drinken.

Vele attracties staan op het programma!

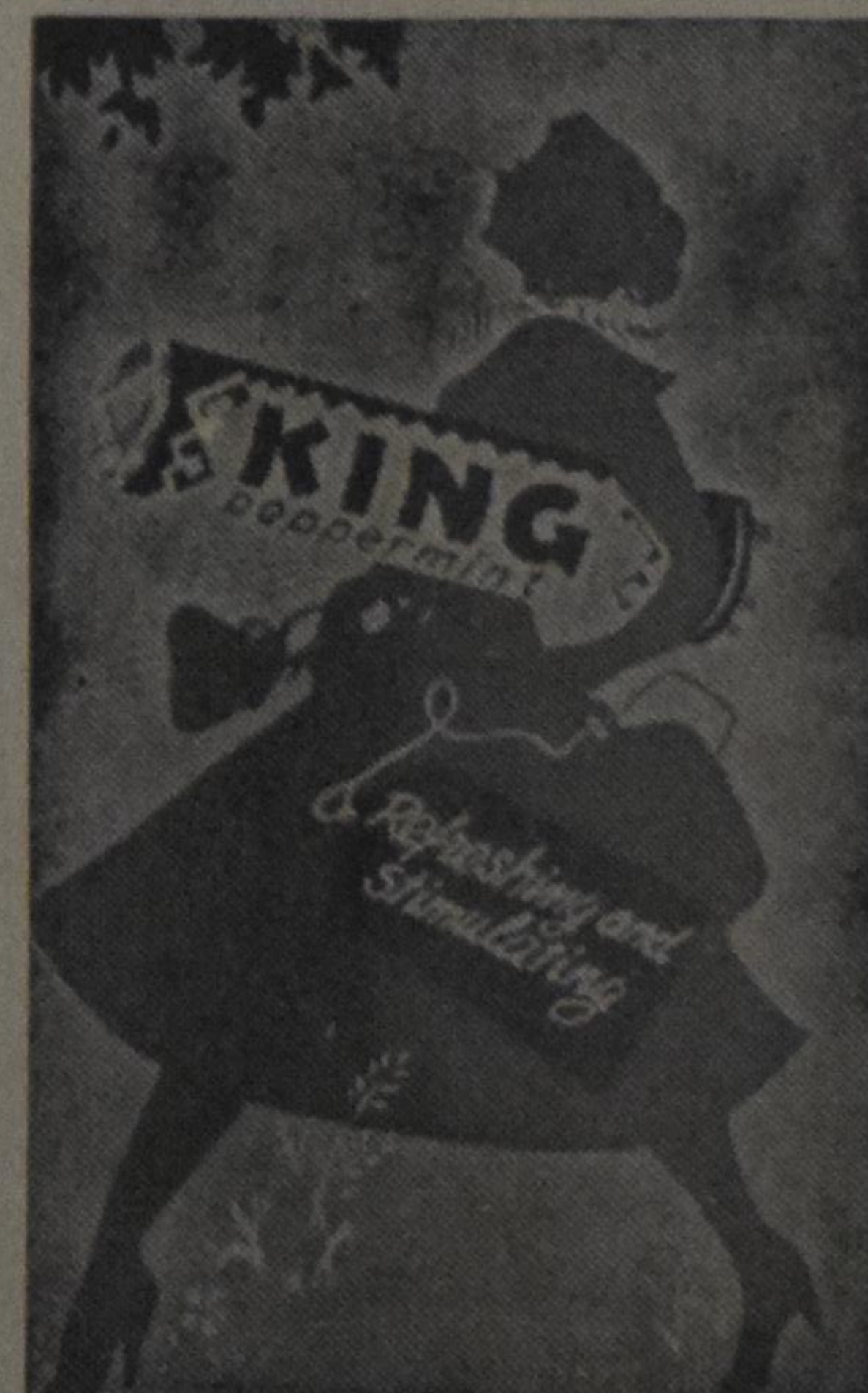
Tientallen deerprijzen zullen worden beschikbaar gesteld, waaronder kinderfietsen en speelgoed, elektrische gebruiksvoorwerpen en vele andere genotsmiddelen.

**Vergeet dus niet een bezoek aan de NEDERLANDSE
TENTOONSTELLING in HAMILTON te brengen.**

Hoge uitgaven aan zeep?

Hier is een idee...

Ga veel minder aan zeep uitgeven. Doe als zoveel andere praktische mensen. Maak net eenvoudig zelf... voor ongeveer 1 cent per stukje. Een enkel busje Gillett's Lye is voldoende om met overgehouden etensvetten 8 pond schuimende, goedwerkende zeep te maken. Gemakkelijk te volgen aanwijzingen vindt U op elk busje Gillett's. En voor slechts 25¢ zenden wij een speciale "Scent 'n' Colour kit"... om 8 pond zeep te kleuren en te parfumeren. Keus uit Jasmin, Rose Lilac of Lavender. Stuur 25¢ op, met Uw naam en adres en met de geur die U kiest aan: Standard Brands Limited, 550 Sherbrooke St. West, Montreal, Que. (Adv.)

De beste peppermunt
is nog steeds King!
Vertegenwoordigers:
**Peter Miedema Co.
Ltd.**
LONDON, ONT.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Brockville, Ont., Rev. B. N. derlof van Edmonton.

Te Iron Springs, Alta. J. Griffioen van Sunnyside.

Te Owen Sound, Ont. G. Ringnalda van Lindsay, Ont.

Aangenomen

naar Vancouver, B.C. als Home Missionary voor Prince George, Rev. G. H. Pollman van Chilliwack, B.C.

Bedankt

voor Winnipeg, Rev. A. B. C. Hofland van Sarnia, Ont.; voor Iron Springs, Alta., Rev. J. Griffioen van Sunnyside (Wash.); voor Barrhead-Westlock, Alta., Rev. H. Ouwinga van Birnamwood (Wisc.).

Voor Lebanon, Iowa, U.S.A. G. W. van den Berg van Nobleford, Alta.

Cand. Dr. S. Kistemaker, pas uit Nederland teruggekeerd, heeft zich in Vernon, B.C. gevestigd en dient daar de gemeente tijdelijk in het Home Mission werk voor de Ohanagan Valley tot zijn examinatie en beroepsaanstelling in de Chr. Ref. Church.

REFORMED CHURCH

Aangenomen

naar Edmonton, Alta., Rev. J. Moerman van Galt, Ont.

CHR. REF. CHURCH

NIEUWE GEMEENTEN

De classis British Columbia heeft toestemming verleend voor het organiseren van drie nieuwe gemeenten en wel te Prince George (midden B.C.), Agassiz (een deel der gemeente Chilliwack) en Surrey (een deel der gemeente New Westminster). De classes B.C. telt dan 21 gemeenten.

NAVAN, ONT.

In de afgelopen winter is in Navan een Chr. Schoolvereniging opgericht, en we mogen nu reeds dankbaar vermelden, dat hiermee een goed begin is gemaakt. Onze vereniging telt nu 20 leden en we zullen trachten om ook in deze nog kleine gemeente te zijner tijd het doel te bereiken, namelijk het stichten van een Chr. School waardoor onze kinderen, die toch het zaad der kerk zijn, te kunnen laten onderwijzen in de Chr. leer, tot verheerlijking van Gods Naam en tot opbouw van de Kerk van Christus Jezus.

Dat wij dan als ouders allen de

schouders er onder willen zetten, om zo ook onze belofte te vervullen, die we gedaan hebben aan het doopfont, door onze uiterste kracht te geven, om dit moeilijke, maar toch zo noodzakelijk doel te willen en kunnen bereiken.

F. V.

NEW CHR. REF. CHURCH IN SURREY, B.C.

The Springsession of Classis British Columbia held in Richmond Febr. 28, 1961 granted Surrey, B.C. permission to organize a Christian Reformed Church.

The Church of New Westminster was in charge of the organization and Rev. van Andel was appointed counsellor.

The Surrey Church was intited

ZENDING

Aangezien de meeste Nederlandse zendelingen in Indonesië, wanneer ze met verlof gaan, geen visum krijgen om terug te keren, zijn de nog overgeblevenen gering in aantal.

De Geref. Kerken in Nederland deden voor enkele jaren een beroep op de Chr. Ref. Church om te helpen. Overwegende dat de kerken in Canada door hun vroegere connecties van uit Nederland meer interesse hadden in Indonesië dan ergens anders werd geprobeerd het zendingswerk in Indonesië op te dragen aan de gezamenlijke Canadese Chr. Ref. Churches.

Roepende gemeenten zijn Nobleford, Alta. en Springdale, Ont.

Deze gemeenten hebben thans tweetallen gesteld en wel te Nobleford Rev. B. T. Haan of Everett, Wash. en Rev. J. Hekman of Oak Harbor, Wash. Te Springdale, Ont. Rev. T. E. Hofman of Calgary en Rev. Earl Holkeboer of Denver, Colorado.

Te zijner tijd zal hier een keuze uit gedaan worden.

De uit te zenden zendelingen moeten geboren Canadezen of Amerikanen zijn.

Bestel ook Uw

FAMILIEDRUKWERK

(Geboorte-, Verlovings-, Trouwkaarten, enz. in Hollandse en/of Engelse taal) bij ons.

Wij garanderen keurige afwerking tegen redelijke prijzen.

GUARDIAN PUBLISHING COMPANY

Box 34, Station B, Hamilton, Ont.

after the morning service of the New Westminster Christian Reformed Church in March 1961. At this meeting the following persons were voted in office as elders:

Mr. J. de Jong, vice president; Mr. H. C. J. Spier, clerk (13953, 113 A Ave, N. Surrey); Mr. N. Van Dooleweert, treasurer.

As deacons: Mr. R. Vander Woude and Mr. S. Bos.

Rev. Hoogland from Langley, B.C. installed the elders and deacons during the evening service in the Surrey Church Hall (in fact, this service was a continuation of the institution of the Surrey Church by the New Westminster Church).

Elder H. Marsman represented the New Westminster Church and at the end of the service extended congratulations.

Ingezonden

DISAGREEMENT WITH YOUTH REPORT

To the Editor of C.C.

Sir: A report of the Leaders' Conference of the Eastern Ontario Y.C. League in C.C. of March 24 drew my attention and I would appreciate if you could place the following in your paper.

A good part of their discussion seems to have been on the Y.C. Bible Outlines and this in itself is very important for that type of meeting. But I believe they made a big mistake by reporting the outcome of that discussion in a different paper, in this case C.C. Like any other Y.C. League, the Eastern Ontario League is also a part of the Y.C.F. and indirectly responsible for its publication. By "running down" their own publication in a report to a different paper they can do much harm, in my opinion. Besides, while they criticized their own paper to the public, hundreds of Young Calvinists were out to sell subscriptions for that same magazine to that very same public. Don't the Eastern Ont. League societies support their Federation financially by means of the Y.C. Campaign? If not they certainly made the wrong kind of propaganda.

Their report says: "It was concluded that unless the Y.C. puts out different outlines, commentaries were more useful for a real Bible discussion." I agree that the Y.C. Outlines could perhaps stand improvements, but can the members of the Eastern Ont. League in the meantime show me better Bible Outlines in English? The common saying that the Y.C. Outlines are like Sunday School Les-

Een Nieuw Hoofdstuk

(Vervolg van pag. 2)

groep. Ik ben gerust, dat hij tegenwoordigders hiervan in waarlijk overtuigende hoeveelheden zal ontmoeten tijdens zijn verblijf te Edmonton.

Zoals vermeld, staat Rev. Vrieze nu in dienst van de vijf kerken en de overeenkomst is, dat hij tenminste twee Zondagen per jaar in elke kerk zal preken. Echter begint hij a.s. Zondag al met drie preekbeurten, dus daar zal in de praktijk wel het een en ander bij komen. Lachend gaf hij toe een "unicum" te zijn, want hij is de eerste evangelisatie-predikant van de Christian Reformed Church in Canada. Laten we hopen, dat er spoedig meer volgen!

Zijn komst betekent, dat nu de kerken van Edmonton hun armen wijd uitbreiden naar allen, die het evangelie nog niet gehoord hebben of ervan vervreemd zijn. In principe deden ze dat natuurlijk altijd al, maar droegen nog teveel het stempel "Hollandse immigrantenkerk". In dit verband betwijfel ik of al haar leden reeds voor de volle 100% de onvermijdelijke consequenties van Rev. Vrieze's installatie hebben doorgedacht.

Hij heeft het voornemen om in

September a.s. verscheidene cursussen — meer gespecialiseerd — op te zetten voor helpers in de diverse takken van het werk. Echter begint hij al deze week met twee voorbereidende cursussen, de een voor Zondagschool- en jeugdleiders, de andere voor evangelisatiewerkers in het algemeen. Voorts is hij van plan om zo spoedig mogelijk — in samenwerking met een dokter — een z.g. spreekuur voor levensmoeilijkheden te beginnen. De contact-adressen, die in het bezit waren van de evangelisatiecommissies, werden aan hem overhandigd. En in een open brief heeft hij zich tot de gemeentelieden gewend met een verzoek om vrijwilligers die liefst meerdere talen spreken en kunnen assisteren met de administratie, het vertalen van lectuur, huisbezoeken etc.

Het adres van Rev. Vrieze is: 10018 — 123 Street, Edmonton, tel. HU 8-1060.

"Hetgeen gij hoort in het oor, predikt dat op de daken!" Dus begon een nieuw hoofdstuk, niet alleen voor de Chr. Reformed Churches van Edmonton, maar ook voor Rev. Marten Vrieze. Dat God hem en zijn werk mag zegenen, is de wens van velen.

Tini Van Ameyde.

DRAAG EEN NARCIS OM HET KANKER-RESEARCH-WERK TE ONDERSTEUNEN

(Can. Scene) — Een miljoen narcissen zullen door vrijwilligers in de steden en plaatsen in heel Canada deze maand April verkocht worden om het werk van de Canadian Cancer Society te steunen. De Cancer Society bracht 80 procent van de meer dan één miljoen dollar bijeen, welke door het National Cancer Institute of Canada gegeven werd voor 85 verschillende kankerresearch-projecten op 19 universiteiten en instituten voor wetenschappelijk onderzoek in dit land.

De grootste som ging naar het Ontario Cancer Institute, dat het belangrijkste deel van zijn wetenschappelijk onderzoekwerk in het Princess Margaret Hospital in Toronto uitvoert. Hier leiden Dr. Arthur W. Ham en Dr. Harold E. Johns, die wereldbekendheid hebben verworven met hun werk op dit gebied, groepen wetenschappelijke onderzoekers, die het bewijs zoeken, dat kanker bij mensen door een virus veroorzaakt wordt. Dr. Johns was oorspronkelijk verbonden aan de Universiteit van Saskatchewan in Saskatoon, waar de eerste kobaltbom voor de behandeling van kanker onder zijn toezicht gemaakt werd.

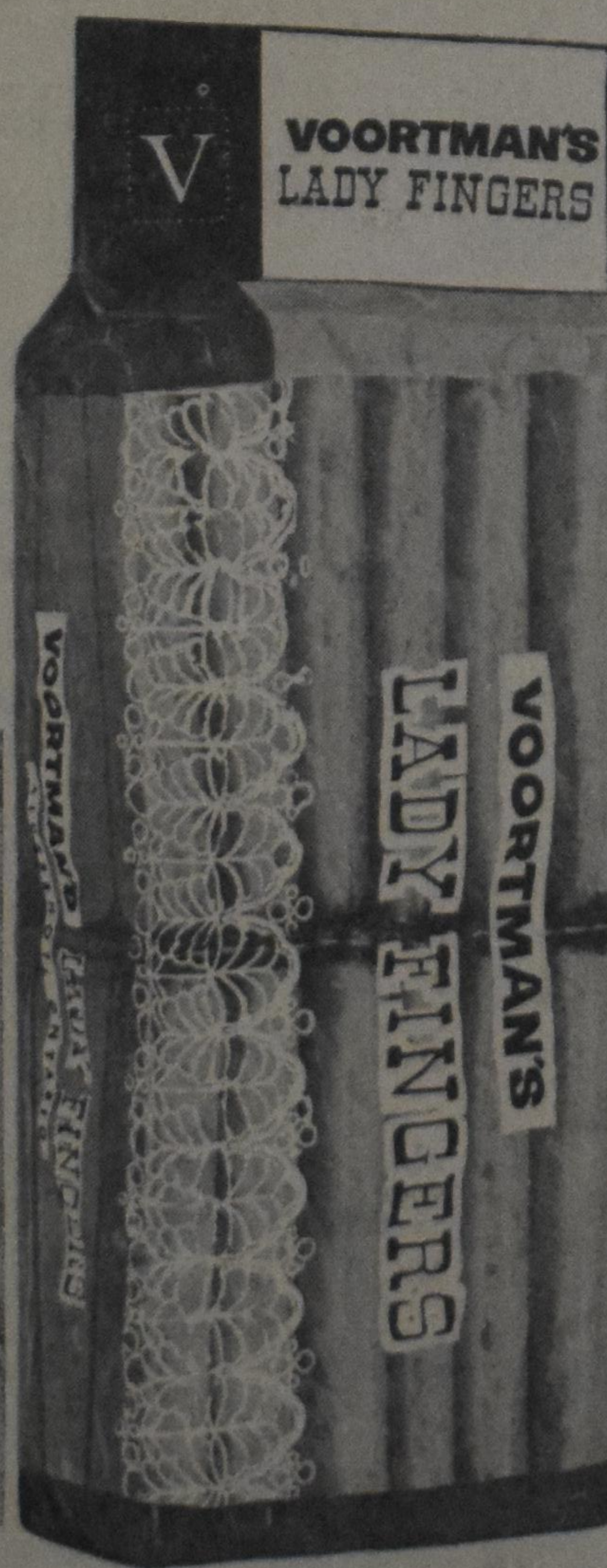
sons" has been passed down to us by older members who came from Holland ten or more years ago and perhaps that saying could be justified at that time. Since then, however, these outlines have undergone a great deal of improvement and, if used in the proper manner, they can be of great help to any of our Y.P.S. now.

I believe too many of us think that after reading the outlines a couple of times we can write an essay. From the Eastern Ont. League report I must also conclude that they are trying to use the Y.C. Outlines instead of Bible Commentaries and therein lies the basic wrong. The outlines lead the essayist to Bible Commentaries and thereby accomplish the purpose of any outlines, namely to help form an introduction to a discussion.

I think much prejudice has been used by the Eastern Ont. League in their discussions and they would do well by asking a Y.C.F. executive, if possible Mr. Postma himself, to meet with them when they discuss the Y.C. Bible Outlines at their Inter-League Council meeting. Thank you for placing this in your fine paper Mr. Editor.

Martin Boomsma, Guelph.

HERE
I
GROW!

Uitsluitend echte
amandelen en eerste
klas grondstoffen
maken Voortman's
speculaas tot de beste
die U ooit geproefd
hebt!

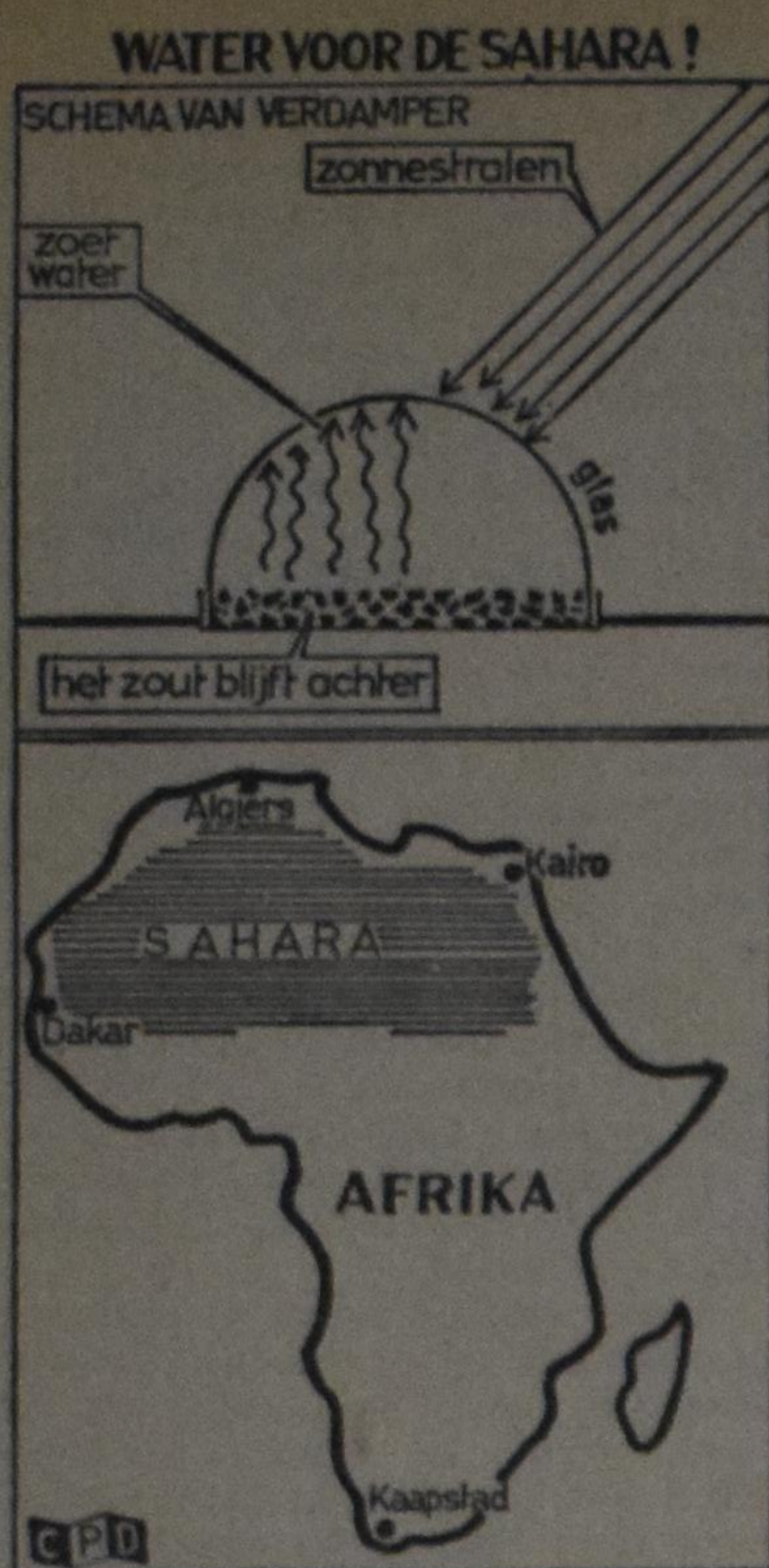
't Is anders — 't is beter!
U hoeft het slechts eenmaal te proberen en
ook U zult zeggen:

VOORTMAN'S IS TOCH BETER!

VOORTMAN'S

FINEST IN BAKING

BURLINGTON, ONT.

DRINKWATER VAN DE ZON VOOR DE SAHARA

Sinds men weet dat de Sahara geen enorme zandbak is, maar een uiterst waardevol gebied dat tal van waardevolle grondstoffen bevat, is het oude probleem van landbouw in de Sahara weer zwaar gaan wegen. Men kan n.l. de mooiste ontwikkelingsplannen maken, maar als er geen water en voedsel aanwezig is, kan zelfs het mooiste plan reeds bij het begin mislukken. Aangezien voedsel en water onafscheidelijk met elkaar verbonden zijn, moet er in de eerste plaats water komen waar dit noodzakelijk is.

Nu is het gelukkig zo, dat men in de Sahara op grote schaal met het oppompen van water werkt. Er zijn echter ook gebieden waar dit on-

mogelijk is en waar het toch dringend gewenst is dat er water komt, wat het ook kost.

Hoe komt men hier echter aan water? Heel eenvoudig, zegt het Instituut voor Klimafysica in Dakar, voer zeewater naar die gebieden! En daarmee komt een plan ter tafel dat voorziet in de bouw van een groot aantal zonnedestillatoren.

Men kan moeilijk zeggen dat dit systeem zijn waarde nog moet bewijzen want er werken in Noord-Afrika reeds tal van dergelijke zonnedestillatoren. Het klinkt dan ook heel betrouwbaar te horen dat men zeewater door leidingen naar die gebieden wil voeren, die daar behoefte aan hebben. Zeewater is echter zout en daarom heeft men de zonnedestillatoren nodig, om bouwland op de woestijn te veroveren. De destillatoren bestaan uit verdampers die voor de helft uit glas bestaan. Deze verdampers zijn ca. 60 cm. hoog en 30 meter lang. Het zeewater wordt nu in deze verdampers gebracht. De zon veroorzaakt onder het glas echter zo'n warmte, dat het zoute zeewater verdampt. Het water zet zich dan af op het glas en het zout (natriumchloride) blijft op de bodem van de verdamper achter. Dit zout wordt dan verwijderd en het water, dat nu niet meer zout maar zoet is geworden, wordt afgevoerd naar waterreservoirs. Waar het dan verder voor allerlei doeleinden gebruikt kan worden.

Een "batterij" van 10 verdampers kan op deze wijze 800 liter drinkwater per dag leveren. Een goedkoop systeem is het niet direct, maar wat het zwaarst is, moet ook het zwaarste wegen en dat is in dit geval zonder twijfel water!

Ik kook met electriciteit

Het is schoon
veilig, vlug en
voordelig

ONTARIO HYDRO

GENEESKRUIDEN

in de zon gedroogd, bevatten de zuiverste en grootste geneeskracht voor alle slepende ziekten. Wij leveren al 35 jaren mengsels volgens recepten van de bekendste natuurgeneesk. artsen en specialisten met de frappantste resultaten, ook in schijnbaar hopeloze gevallen.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd.) à \$15.00 bij vooruitbetaling.

Meldt Uw ziekte en klachten aan

Kruidenhuis "FLORA"

Westersingel 40, Groningen, Ned.

VAN DELFT'S Book & Gift Shop Belijdenisgeschenken

Het adres voor elk boek dat U wenst.

The New English Bible

(NEW TESTAMENT)
\$4.50 and \$1.75
THE YEARBOOK
\$1.25 postpaid.

Hollandse Grammofoonplaten
Populaire en klassieke muziek.

Vraagt prijslijst,
1058 Main St. W.,
HAMILTON, ONT.
Telephone JA 8-1932.

Werft abonnees voor
CALVINIST-CONTACT

This is one of the many fine illustrations in

**YOUTHFUL
OUTLOOK**

The new Christian Youth Magazine
in the
English language

- Inspiring Articles
- Interesting Features
- Discussion Personal Problems

Subscription price only \$3.00 per year

Calvinist-Contact subscribers this year only \$1.00

GUARDIAN PUBLISHING COMPANY LTD. Box 34, Station B,
HAMILTON, ONT.

DUXBURY

TRAVEL SERVICE

Agent: TCA, KLM, Holland-America Line, Europe-Canada Line

BRAMPTON, ONT.

85 Main St. N. Phone GL 1-4280
Agent Canadian National Railway

Lambert Huizingh

Accredited Public Accountant and Auditor
Commissioner for taking Affidavits

Box 315
BRADFORD, ONT.
Telephone: PR 5-2282
Telephone: RANDolph 8-4741

51 King Street East
OSHAWA, ONT.
Residence: AURORA, ONT.
Parkview 7-9797

NAAR NEDERLAND

Besprek tijdig Uw passage! Ook voor familie overkomend uit Nederland. Alle inlichtingen:

VAN HERWERDEN TRAVEL SERVICE

741 King Street E. - OSHAWA - Telefoon RA 3-4471

Agenten voor HOLLAND AMERICA LINE en EUROPE CANADA LINE

Dames Attentie !!

Neemt een abonnement op:
Modetijdschrift Marion
per jaar \$1.60
Handwerkblad Ariadne
per jaar \$2.50
Knittax Machinebrei-
blad per jaar \$2.25
Knutselblad Na Vijven
per jaar \$1.80

Proefnummers verkrijgbaar.
Zend Uw abonnementsgeld
(bij cheques 15¢ extra) naar:

ESKA Canada

P.O. Box 242
WESTON, ONT.

Gaat U naar Holland?

Reis per Holland-Amerika Lijn
Famous for Service

J. VANDER VLIET

304 Dundas St. W. - Telef. 4641
TRENTON, ONT.

De Ruyter's Muisjes

KINDEREN ZIJN ER DOL OP

P. de Ruyter & Zn. N.V., Baarn
Hofleverancier A.o. 1860

Imported by: VAN's Imp. Ltd.,
P.O. Box 826, HAMILTON, Ont.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam

Post-adres

Aangebracht door:

Naam

Post-adres

Aanbrengpremie:

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad \$4.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam

Post-adres

OUD ADRES: